

köXüz

Her türlü egemenlik ilişkisiyle köklerimizi koparalım

4
NR.
März/Mart 1996
DM 3,-

Lübeck

Mindestens 2,
höchstens X sprachige Zeitschrift
von/an MigrantInnen.
Namentlich gekennzeichnete und
nicht gekennzeichnete Artikel
geben nicht unbedingt
die Meinung
aller Mitglieder des Herausgebenden
Gremiums wieder.

V.i.S.d.P. Erkan Kurukavak,
A.S. Demirtaş,
Bahri Esen

Redaktion A. S. Demirtaş,
Bahri, Duran, Emin,
Erkan, Ercan,
Gürsel, Mehmet,
Mesut, Moustafa,
Mülayim, Orhan,
Perihan, Reyhan,
Selçuk und Ülkü.

Lay out Halil

Kontakt Hamburg, Birigittenstr. 5,
St. Pauli HH.
Bremen, AK- Antirassismus
der AStA Uni. Bremen,
Bibliothekstr. ZB, 28359 HB.
Tel. (0421) 2183314

Druck AStA Druckerei, Uni. Bremen

inhalt / içindekiler Seite/sayfa

Bu sayı/Zu dieser Ausgabe	3
Kökü dışında, köXüz	4
Dün, bugün ve Lübeck, Erkan	5
Flugblatt der Familie Eid, Familie Eid	8
Lübeck ve düşündürdükleri, Selçuk	9
Brandanschlag in Lübeck, Ein Flüchtling	12
Anleitung zur Ursachenforschung, Café Morgenland	13
Bremen'de düzenlenen Kanther ve CDU karşiti yürüyüşte yapılan konuşma	17
Hattingen in Lübeck, Lübeck in Hattingen	18
Rassistische Gewalt bekämpfen!, Sokoni	20
Yabancıları ne yapmalı?, Mesut	21
Laser Birifi, Haxever Namık Paxoy	22
Ulusal Sorum, Mesut	23
Şiir/Poesie, Erdem, Mesut	29
Çağrılar/Aufrufe, mülteci ve göçmenler/ MigrantInnen und Flüchtlinge	30

Abone fişi
Abo Coupon

Konto von köXüz: Mehmet Baylan; Konto Nr. 1228/444 780;
Blz. 200 505 50 HaSpa; Stichwort: köXüz

Name / adı ve soyadı:

Straße / sokak:

PLZ, Ort / şehir kodu ve adı:

Unterschrift / imza:

Bu sayı

köXüz'ün 4. sayısında yeni bir çehre ile karşılayacağız! Bu sayıdan itibaren daha eli yüzü düzgün bir köXüz çıkaracağız

Bu sayının ağırlıklı konusunu, tahmin edeceğimiz gibi Alman Devleti'nin Lübeck katliamını Lübnan'lı Safwan'ın üzerine yıkmak için çevirdiği Ali Cengiz Oyunları oluşturuyor. Özellikle dış dünyada "ırkçı olmayan Almanya" imajını yaratmak için, her yol kullanılıyor. Devlet ırkçılığını teşhir etmek ve ona karşı mücadele, köXüz'ün sürekli konusu olmakla birlikte, Lübeck katliamı ve onu izleyen gelişmeler bu sistemli ırkçılığa yeni bir boyut kazandırıyor. Bundan dolayı derginin neredeyse tamamına yakını bu konuya ayırdık.

Okurlara

köXüz birçok, dergi ve gazetenin adının hemen altında yazdığı gibi "bağımsız dergi" değil! köXüz genel olarak ezilenlerin kurtuluşu mücadelesine, yani "kategorik emir"e, özel olarak da, mülteci ve göçmenlerin politik bir özne olarak davranması için mücadele eden, kendisini yayınlayan, -bu hedefler için mücadele etmek isteyen herkese açık olan- kollektife bağlı. Tam da bu bağlılık her türlü devlet kurum ve kuruluşundan tümüyle bağımsız olmayı gerektiriyor. Dolayısıyla hiç bir fondan maddi yardım almıyoruz, almayı da red ediyoruz. Anlayışımız, bu dergiyi biz göçmen ve mülteciler kendi olanaklarımızla çıkarmıyorsak, kurumlardan yardım istemektense hiç çıkarmayalım daha iyi! Şimdiye kadar köXüz kendisini yayınlayan grubun özverisiyle ayakta kalabilirdi.

köXüz'ü çıkaran küçük kolektifimiz ne bir büroya ne telefon ve telefaksa ne de dergiyi hazırlamak için gerekli olan iyi bir bilgisayara sahip (örneğin, elinizdeki sayıyı, kolektifimizin dışındaki arkadaşların bilgisayarlarında hazırladık). Dahası, satışlardan elimize ulaşan para basım masraflarının üçte ikisini ancak karşılıyor. Biz bu durumun böyle sürmesini istemiyoruz! Bunun için de okurlarımızın abone olarak; satmak amacıyla birden fazla dergi alan arkadaşlarımızın ise sattıkları dergilerin parasını -zamanında- göndererek; dileyenlerin, bağışta bulunarak köXüz'ü desteklemesini istiyoruz.

köXüz'e abone koşulları:

1 yıllık DM 25,- (Posta ücreti dahil)
1 yıllık dayanışma aboneliği DM 50,- veya daha fazla

Abone olmak için yandaki fişi doldurup abone parasını havale ettiğimize dair makbuzun fotokopisiyle birlikte Bremen adresimize iletin. Abone ücretlerini ve bağışları (Verwendungszweck bölümünde ne için olduğunu belirterek) yandaki hesap numarasına yatırın!

Zu dieser Ausgabe

Die köXüz begegnet Euch heute mit einem neuen Gesicht. Ab dieser Nummer geben wir die köXüz mit einem verbesserten Layout heraus.

Wie Ihr Euch denken könnt, geht es in dieser Nummer um die Schurkerei des deutschen Staates, dem Libanesen Safwan die Schuld am Lübecker Brandanschlag in die Schuhe zu schieben. Es wird alles versucht, im Ausland das Image eines "nicht-rassistischen" Deutschlands zu schaffen. Die Aufdeckung des staatlichen Rassismus und der Kampf dagegen sind zwar ohnehin ständiges Thema der köXüz, doch mit dem Lübecker Anschlag und den darauf folgenden Entwicklungen erreicht der systematische Rassismus eine neue Dimension, so daß diesmal fast das gesamte Heft diesem Thema gewidmet ist.

An den Leser / die Leserin

köXüz unterscheidet sich von vielen anderen Zeitschriften und Zeitungen, unter deren Titel die Bezeichnung "unabhängige Zeitung" prangt. Wir sind nicht unabhängig. Die köXüz ist allgemein abhängig vom Befreiungskampf der Unterdrückten (kategorischer Imperativ); im Speziellen hängt sie ab von der sie herausgebenden Gruppe, die sich dafür einsetzt, daß die ImmigrantInnen und Flüchtlinge als politisches Subjekt handeln - einer Gruppe, die offen für alle ist, die für diese Ziele kämpfen wollen.

Genau diese Abhängigkeit setzt eine absolute Unabhängigkeit von jeglicher staatlichen Institution voraus. Daher lassen wir uns aus keinem staatlichen Fond finanzieren und lehnen das auch kategorisch ab. Nach unserem Verständnis wäre es im Falle, daß wir als MigrantInnen und Flüchtlinge die Zeitung nicht mehr finanzieren können, besser, das Projekt zu stoppen, als uns von irgendwelchen staatlichen Finanzierungen abhängig zu machen. Bisher konnte köXüz durch das große Engagement und die starke finanzielle Selbstbeteiligung der einzelnen Gruppenmitglieder herausgegeben werden.

Das kleine Kollektiv, das die köXüz herausgibt, hat weder ein eigenes Telefon noch ein Faxgerät noch einen Computer (z.B. wurde diese Ausgabe mit den Computern der FreundInnen außerhalb der Kollektive hergestellt). Die Gelder, die durch den Verkauf der Zeitschrift an das HerausgeberInnenkollektiv zurückfließen, decken bisher gerade einmal zwei Drittel der Druckkosten. Wir wollen nicht, daß das so weitergeht. Daher bitten wir darum, daß unsere LeserInnen die Zeitschrift abonnieren und diejenigen FreundInnen, die Verkaufsexemplare bekommen, die Gelder rechtzeitig an uns überweisen. Spenden sind natürlich jederzeit willkommen.

Abo für köXüz:

1 Jahr DM 25,- (Porto inbegriffen)
1 Jahr Soliabo DM 50,- und mehr

Um die köXüz zu abonnieren, füllt bitte nebenstehenden Coupon aus und überweist den jeweiligen Betrag auf das angegebene Konto. Schickt den Coupon sowie eine Kopie der Überweisung an unsere Bremer Adresse. Für Spenden gilt dasselbe Konto. Bitte gebt beim Verwendungszweck an, ob es sich um ein Abo oder eine Spende handelt!

Kökü dışarda

Köken ile kutsallık arasındaki ideolojik fikir birliğinin somutlaştığı alan, miras -mülkiyet- ve iktidar ile sosyal yapı olarak aile hukukudur.

köXüz üzerinde bir tartışma yapıla gidiyor. Bu ad ve anlamın cezalandırılmasında bazı ilginç yanlar bulunuyor. Bir açıklama yönünde oldukça fazla istek oluştu.

Manheim'da, Üniversite'de görevli bir öğretim üyesi, Türkiye dışına yaşayan Türkler'in Türk dilini kullandıklarında nasıl bozulmalar olduğuna dair bir delil olarak KöXüz'ü dosyalıyor. (Bilimsel fişleme!) Bu dili bozulan Türkler'in kimler olduğunu redaksiyon olarak Allah çarpsın ki biz de bilmiyoruz. Yalnız dil denilen ideolojik nesne ve onun işaret sistemleri üzerindeki bireyin kullanım tasarrufuna karşı bu tavrı alan beyefendiyi dikkatinden dolayı kutluyor, anlayışından dolayı da kınıyoruz.

KöXüz bir yandan da alışılmış Türk ve Türkiyeli sol çevrelerden ve somut olarak Hamburk ve ahalisindekilere de tepki alıyor. Yayının açık redaksiyonuna katılma imkanı olan herkesin belirlediği bir addir KöXsüz.

Hamburk Halkevi'nde bir çağrı ile geniş katılımlı bir proje olarak başlayan derginin "Adı üstünde bir adı" olması için uzun bir tartışma yapıldı. 1. sayıda da öneriler yayımlandı.

Kök, politikanın mantığında yatan zorunlu ilkelerin yarattığı bir ihtiyacın manüpülasyon ve demogojik kavramlarından biridir ve -süz eki aldığı zaman küfür olarak değerlendirilir.

Özellikle geleneklerinde ve ilkelerinde sıkı cemaat ve aile hukuku ile bununla beraber egemenlik ve mülkiyet ilişkileri olan toplumlarda kök -köken ve ilgili kavramlar anahtar rol oynar. Bu kavram geleneksel hukuk, ahlak ve gelenek sistemlerinin temelinde de vardır..

Kök ve köken kavramları soy bağı ile sıkı bir mülkiyet ilişkisi ve hukukuna dayalı toplumsal yaşantılarda daha da önemlidir. Mesela bu ilişki biçimlerine yönelik küfürler tıpkı namusa yönelenler gibi ağır tahrir sayılır ki burjuva cumhuriyet yasalarında da bu durum dikkate alınır.

KöXüz kelimesinin, uygar ya da feodal kültür insanı için ahlaki ve içtimai hatta hukuki yaşantılarda ağır hakaret içerdiği kabul edilir. Köken ile kutsallık arasındaki ideolojik fikir birliğinin somutlaştığı alan, miras-mül-

kiyet-ve iktidar ile sosyal yapı olarak aile hukukudur. Toplumsal yapıya damgasını vuran bu ilişkinin temel kavramlarından biri elbette köken oluyor.

Diyalektik yöntemle ele alındığında değiş-kelerin değişim durumlarını açıklamakta kullanıldığında bir evre kastedilirken kullanılan, esasen soyut olarak ifade edilen bu tür didaktik içerikli kavramlar, daha çok metafizik materyalizmin ilacı olarak işlev görürler.

Köken sorununun solda ortaya çıkması da kuşkusuz bir sol tarihin yazılması ile olanaklı oldu. Türkiye sosyolojisi açısından yukarıdaki açıklamalar gözönüne alındığında köken kavramının niçin önem kazandığı anlaşılır. Sol politik mirasın köken kavgası ile oluşan mülki ahlakı da bu tarihinin pratiklerinin sonucudur.

KöXüz kelimesi, bu ve benzeri nedenlerle, radikal soldan radikal dincilere değin geniş bir yelpazenin anında büyük tepki göstereceği bir hakaret olarak algılanır ve bir çeşit hukuk ve ahlaki yargı ve elbette bir bilme kavramı olarak önemsenir.

İnsanı maddi ve toplumsal-kültürel tarihinin oluşumu içinde bir edimin iradi ve ideolojik öznesi olarak ele alan, bireyi oluş-değişim ve dönüşüm özne-nesnesi olarak tarif eden, ırk, millet, grup, vb. total kimlik ve ideolojik yanılıklarının nesnesi olarak görmeyen bir bakışı öne çıkarmak istedik. Köken kilit kavramını aynı zamanda konjunktürel önemi ile de birlikte ele aldık.

Yukarıda açıklanan ilişkilerin bir olumsuzlaşması olarak köXüz, mülksüz kavramı gibi aynı vuruculukta önemli bir kavram oldu. Yalnızca iktisadi değil, hukuk felsefesi ve ideolojisi açısından da modernizm ve kapitalizmin mantığına karşı çıkıyordu.

K ve S harfleri ile "bilinmeyen!" ya da "hepsi!" anlamında bir sembol olarak X'i öne çıkardık. X lisanında bir dil espirisine dayanan Köksüz, her dile kendini açık tutan, dillerin ideolojik fenomen olmalarından ziyade ilişim ve bilgi araçlıklarına dayanarak kendini üretmeyi deneyen bir amacı anlatsın istedik. Bu anlayışı gerek karikatürize etmek, gerek didaktik öğelerine indirgemek basiretsizlik ve hüsn-ü niyetsizlik olur.

köXüz

Dün, bugün ve Lübeck

Lübeckte mültecilerin oturduğu bir evin kundaklanmasının ardından, olayla ilgili varsayımlar yeni bir boyuta erişmiştir. Evin kundaklandığı gün, yangın henüz devam ederken yangını seyretmekte olan üç "şüpheli şahıs" * tutuklandıklarının aynı günü, kendilerinin lehine şahitlik yapan bir başka şahıs tarafından aklanmış ve serbest bırakılmışlardır. Söz konusu şahit yangının çıktığı saatte bu üç kişinin kendisinin çalışmış olduğu benzinlikte bulduklarını iddia etmiştir.

İlk etapta kundaklanmanın ardında faşist bir motiv olabileceği varsayımı böylece ortadan kaldırılmış ve Solingen sonrası yaşanan kundaklama olaylarına getirilen "teknik hata", "evde oturanların dikkatsizliği", "bir kaza" gibi gerekçeler aranmaya başlanmıştır. Gerçekten de Rostock, Mölln ve Solingen'den sonra gerçekleşen onlarca "yangın olaylarında" ortaya atılan gerekçeler nerdeyse hep yukarıdaki gibi olmuştur. Sanki 94'den bu yana, medya'dan "öğrendiğimiz", bu kadar olayın ardında ırkçı, faşist motifler bulunmamaktadır. Medyada zaten "doğal" bir iş birliği içerisinde buna olağan üstü bir gayret sarf etmektedir. Sunulan informasyonların stilinde (haber tarzı) şüpheli bir durum olduğu halde, insanlar inanmak istediklerine inanmaktadırlar. Mesela herhangi bir yangınla ilgili verilen haberin dipnotu özellikle "olayla ilgili sağ radikal bir saldırı bulunmadığı" gibidir.

Madem böyle bir olasılık yoktur, neden özellikle buna dikkat çekilmektedir?

Medyayada yansıyan, olayların yoğun çarpıtılması olaylarla ilgili objektif olamayı beraberinde getirmektedir. Buna iki örnek olarak Stuttgart ve Herford'da yaşanmış olan yangın olayları verilebilir. 16 Mart 1994 de Stuttgart'da mültecilerin oturduğu bir binada çıkan yangında yedi mülteci hayatını kaybediyor ve bunun ardından "yabancı düşmanı bir saldırı olmadığı" açıklaması yapılıyordu. Olaydan birbuçuk yıl sonra olayla ilgili bir Alman tutuklanıyor ve binayı kendisinin yaktığını itiraf ediyor. 13 Ekim 1994'de Herford'da yine mültecilerin oturduğu bir binada çıkan yangında iki insan hayatını kaybediyor ve olayla ilgili bir Türk tutuklanıyor. Kamuoyuna verilen infor-

masyon, Türkün binayı "özel nedenlerden dolayı" yakmış olduğu şeklindedir.

Bu her iki olay ve başka olaylarda da karşımıza çıkan durum, Medyanın'da büyük gayretle, sadece objektif haber alınmaması ile ilgili olmayıp, aynı zamanda muhtemelen Alman Devletini Koruma Örgütü (Verfassungsschutz) çerçevesinde izlenen Devlet politikasından başka bir şey değildir. Devletin politikası bundan böyle, gerçekten ne olduğunun ötesinde, ne olmaması gerektiği yönündedir. Artık saldırıların ardında ırkçı motiflerin aranması Devlet için kaldırılmayacak bir gerçeklik olup her pahasına rededilmesi gerekmektedir.

Lübeck katliamı ile ilgili medyaya yansıyan haber ve yorumlar, bir noktada Devletin kurmuş olduğu tasarının birazcık olsun aleyhine işlemeye başladığında Devletin getirdiği "olayla ilgili yayın yasağı" ** bunu göstermektedir. Mölln ve Solingende doruğa ulaşmış ırkçılığın protesto gösterileri; radikal bir göçmen hareketinin olası gelişimi; araba yakıp barikat kurmalar, katillerin parlamentonun sıralarında aranması, Almanyanın ve dolayısı ile Almanların dış dünyaya karşı (olmayan) itibarlarının sarsılması; Alman devletini, kendisini "saf" tutabilmesi için olayları çarpıtmaya, başka türlü göstermeye yönelmektedir.

Bu girişimler sadece Alman devleti, onun istihbarat örgütünden ibaret değildir. Ayrıca yayın yasağına uyan; adeta yaptıkları "hatayı" düzeltmek istercesine sursus olan Medyanın ve katillerin kendi içlerinden (Almanların olmadığı, tam tersine katilin "ötekilerin" (mültecilerin) içinden biri olduğu savına inanan, öyle olmasını isteyen; bilinçli şuur kaybına uğrayan ezici bir Alman cemaatinin varlığı söz konusudur. Bilinçlidir çünkü gerçek olana değil aklı ile hareket edip inanmak istediğine inanmaktadır.

Bu durum Almanya için yeni bir durumda değildir. Toplumsal meseleleri kendi çıkarlarından hareket ederek her koşulda aklın yardımı ile rasyonelize etmek geleneklerinde vardır. Nasıl yahudilerin Alman toplumu için zararlı mahluklar oldukları ve toplumun bunlardan temizlenmesi gerektiği ırkçı, faşist ideolojilerin yardımı ile rasyonelize edilmişse, savaş sonrası koca bir halkın bütün olup bitenlerden haberdar olmadığı

Devletin politikası bundan böyle, gerçekten ne olduğunun ötesinde, ne olmaması gerektiği yönündedir. Artık saldırıların ardında ırkçı motiflerin aranması Devlet için kaldırılmayacak bir gerçeklik olup her pahasına rededilmesi gerekmektedir.

X Üçü de bir hafta boyunca sürmüş olan Rostock olaylarına (mültecilerin kaldığı binalara yapılan saldırılar) gençlerinin yoğun katılımıyla ün yapmış Grevesmühlen köyünden gelmektedir. Yeni Nasyonal sosyalist (Nazi) çevrelere katılmalarıyla tanınmaktadırlar. Lübeck katliamının yarım saat kadar öncesi, olay yerinin "yakınında" bir polis devriyesi tarafından görülmüş ve kimlikleri tespit edilmiştir. Yangın sırasında tekrar olay yerinde olmaları şüphe yaratmış ve tutuklanmalarına sebep olmuştur.
XX Yayın yasağı, olaydan üç gün sonra gözaltına alınan Lübnanlıya karşı güya şahitlik yapmış; onunla kavgalı olduğunu ve Lübnanlının bu nedenle binayı ateşe verdiğini söylemiş, fakat ikinci Alman televizyonuna (ZDF) verdiği bir röportajda bunu reddetmesiyle konmuştu.

Faşizm döneminde okul eğitim sisteminde gören yapmış ve nasyonal sosyalizmin yarattığı şuurla eğitime katılmış kadrolar, savaş sonrası bu defa demokrasi maskesi altında görevlerini sürdürebilmişlerdir.

aynı derecede rasyonalize edilmiştir. Kendilerini aklamak için çocuklarına " nasyonal sosyalizmde her şeyin o kadar da kötü olmadığını, iyi yanlarında bulunduğunu" göstermeye çalışan bir kesimi bir tarafa bırakırsak, toplumun çoğunluğu ya " bilinçli bilmeme" eğilimini göstermiş, yada bildiklerini çarpıtıcı anlatımlarla* hafifletme yoluna gitmiştir.

Adorno'nun nerdeyse otuz sene evvel belirttiğine göre bu tutumun haklı ve haksız yanları vardır. Haklı yanı; geçmişten kurtulmak istenmesi, çünkü geçmişin gölgesinde yaşanılmıyor. Çünkü, şiddet ve suçun bedelinin sürekli şiddet ve suç ile ödenmesinin korkusu sona ermiyor. Haksız yanı; çünkü unutulmak istenilen geçmiş hala bugün yaşıyor.

Adorno bu fikirlerini öne sürerken, Nasyonal sosyalizmin politik yapı ve kurumlarının savaş sonrası "Demokrasinin" yapı ve kurumlarında devam ettiği savından hareket ediyordu. Bu devamlılık kendisini ekonomik sistemde (kapitalist, siyasal düzen), eğitim sisteminde (kapitalist sisteme üretici güç yetiştirme), ve her türlü otonom yapıyı dışlayan toplumsal tasarımda (sınıflı ve ırkçı toplumsal düzen) gösteriyordu. Geçmişin muhasebesinin yapılması bir tarafa Adorno, Nasyonal Sosyalizmin demokrasi içinde yaşamasını demokrasiye karşı eğilimleri nezdinde zira daha tehlikeli buluyor.

Klasik faşizm tanımına göre tarif edilen totaliter rejim (tekelci burjuvazinin en gerici kesimlerinin kapitalist pazar fonksiyonunun krize girmesi ve sermaye kullanımının yarattığı ekonomik bunalımla ilintili gelişen işçi hareketinin geriletilmesi amacıyla güdererek parlamenter muhalefeti yok edip işçilerin aleyhine destekledikleri -karizmatik- totaliter rejim formu) bir tarafa bırakılırsa nasyonal sosyalizmde mevcut olmuş kurumların savaş sonrası, demokrasi maskesi altında, devam ettiği görülür. Örneğin Yahudilerin ölüm kamplarına sevk edilmelerinde önemli rol oynamış olan "Alman Demiryolu" teşkilatı sanki hiç bir şey olmamış gibi, kadrolarında ve sisteminde hiç bir değişiklik yapılmadan savaş sonrası aynen devam etmiştir. Faşizm döneminde okul eğitim sisteminde gören yapmış ve nasyonal sosyalizmin yarattığı şuurla eğitime katılmış kadrolar savaş sonrası bu defa demokrasi maskesi altında görevlerini sürdürebilmişlerdir.

Kapitalist düzen savaş öncesi, savaş sonrası ve savaş sonrası olduğu gibi bugünde Demokratik hukuk devleti görünümünde,

pazarın alabildiğine genişlediği, sermaye kullanımının sistemleştirildiği ve sosyal Devlet aracılığı ile sosyal eşitliğin tam sağlanamadığı fakat ekonomik istikrarın sağlandığı biçimde devam etmektedir.

Ekonominin ve sosyal hayatın tüm iniş çıkışlarına rahmen, refah toplumunun insanları yaşadıkları kapitalist düzeni tüm başka politik sistemlere (faşizm ve komünizm de dahil olmak üzere) karşı olumlulaştırıyor, faşizm sanki tarihsel olarak kapitalizmden çıkmamış, onun bir parçası değilmiş gibi algılanıyor. Yani faşizm olgusu modern kapitalist toplumun bir parçası değil; modern toplumun seyirinde, ona has olmayan bir kazadan ibaret. Tarihsel olarak faşizmin kapitalist üretim sisteminden tezahürü, bugünkü refah toplumunda maddi olarak gözden kaçırıyorsa ideolojik olarak, ırkçılık kapsamında, yeni üsluplarla karşımıza çıkıyor.

Nasyonal sosyalizmde Yahudilerin ("Yahudi sermayesinin") topluca soykırıma (genozid) uğratılmalarının ideolojik gerekçeleri biyolojik, etnik ve dini gerekçelere (uydurma kanıtlara) dayandırılırken, bugün "yeni ırkçılık" teorileri vesilesi ile yeni söylemler geliştirilmektedir. Örneğin Lübeck katliamından sonra, önce tutuklanan üç Neo-Nazi nin serbest bırakılıp suçun yanan evde oturan bir Lübnanlı mültecinin üstüne atılması ile birlikte Medyaya yansıyan yorumlar bunu çok kaba göstermektedir.

Bu yorumlardan bazıları çok çarpıcıdır: bir yoruma göre Lübnanlının evi ateşe vermesinin ardında Lübnanlılarla Afrikalıların aralarında yaşanan kültürel çatışmalar yat-

maktadır. Bunlar birarada yaşamasını beceremeyen insanlardır. Öyleki, sorunlarını çözemediklerinde birbirlerini yakmaktadırlar. Sahip oldukları kültürel gerilik bunları şiddete yöneltmektedir. Bir başka yorum göre Lübnanlının evi ateşe vermesi onun sosyal durumu ile ilgilidir. Binanın yandığı akşamın geç saatlerinde televizyonda izlenen, içi kıskançlık sahneleri ile dolu bir Film Lübnanlıyı duygusal olarak aşırı etkilemiş ve aynı evde oturan, kendisini red eden Afrikalı bir kadın yüzünden binayı ateşe vermiştir. Veya aynı nedenden dolayı bir Afrikalı ile kavgalaşmış ve onu korkutmak için binayı ateşe vermiştir v.s.

Birinci yorumun iki boyutu vardır. Birincisi; başka kültürlerin kendi aralarındaki çelişkilerden bahsedilirken, olaya kendi üstün kültürel kimliklerinden bakmaktadırlar. Yani kendi kültürlerini diğerlerini olumsuzlaştırarak üstün kılmaktadırlar. Yani olumlu, çoğulcu, uygar ve insani (human) olan kendi kültürleridir. İkinci boyutu diğerlerini olumsuzlaştırarak; onların kültürel varlıklarının ayrımcı, bayağı, geri ve hayvani (animal) olduklarını göstermeye çalışarak. Kendi kültürel üstünlüğünün merkezinde, kendi tarafından bakarak ayrımcı çizgisini koymaktadır. Kendisini olumlulaştırması; ötekini olumsuzlaştırması kısaca aynı ve tek şey oluyor: ırkçılık.

İkinci yoruma göre, nasıl ki topluma verilebileceği zarar nazarında bir Yahudiye "dikkat" edilmesi ve cezalandırılması gerekiyor idiyse, sosyal ve duygusal bir varlık olan "Arab"a da toplum içinde yarattığı tehlike nedeniyle dikkat edilmesi ve cezalandırılması gerekiyor. Yapılan yorum her ne kadar sosyo-duygusal (Sozio-afektif) bir temele oturtulmaya çalışılsa da ırkçılar bunun etnik ve kültürel bağlantılarını kurmakta güçlük çekmiyor. Bir bütün olarak karşımıza şöyle bir tablo çıkıyor: Mülteci; Lübnanlı; Arab (müslüman); gerici; ayrımcı; egoist; bayağı; katil, veya Afrikalı; mülteci; kriminal; (Drogen-dealer) v.s.

Böylece "ötekinin" topluma zarar veren biyolojik, etnik, sosyal ve dini özellikleri nitel olarak faşizmdeki gibi oluyorsa, bugün için toplumun "saf" tutulmasının ideolojik gerekçeleri yeni ama aynı fonksiyonu gören söylemlerle yeniden üretiliyor. Toplumun "ötekilerden" saf tutulmasının maddi gerekçelerini anlayabilmek için, göçmenlerin ve mültecilerin Almanyadaki varlıklarını veya yokluklarını düzenleyen,

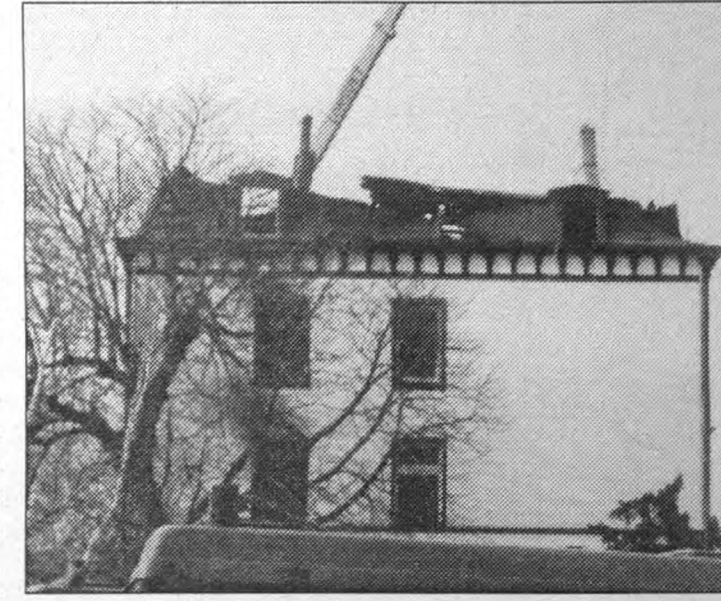
Devletin bir yabancılar ve mülteciler politikasının olmasını sebeplerine bakmak yeterlidir.

Lübeck öncesi ve sonrası gelişen politik süreçler (Alman halkının kendisini yeniden keşfetmesi, yabancılar ve mülteciler politikalarının kendilerinin lehine değiştirilmesi, ve sürekli artış gösteren ırkçı saldırılar) bize bir daha gösteriyor ki, Almanya kendisi ve Avrupada yüklendiği misyon gereği, ne pahasına olursa olsun, kültürel, ırkçı bir mirasa dayanarak kendi çizgisinde yürümektedir. Bu çizgi her şeyin üstünde bir Almanya (Deutschland Deutschland über alles, über alles in der Welt!) ve bir Avrupa politik ve kültürel kimliğine (Europa, unser gemeinsames Haus!) doğru seyretmektedir.

Almanya kimilerinin hayalini kurduğu ve mücadelesini verdiği gibi içine "bizi de" alan demokratik, yaşanabilir bir Almanya yolunda değil, politik ve kültürel kimlik normları ile donatılmış ve "ötekileri" sadece bu normlar çerçevesinde ele alan; içteki her türlü sapmayı yok etmeye; dıştan gelen her türlü "karışımı" (tehlikeyi) engellemeye çalışan, Avrupa ile birlikte, sağlam bir kale olma yolundadır.

Kimilerinin hayalini kurduğunun tersine Almanyada en ileri bir demokrasiden bahsedilecekse bunun sınırları Almanyanın kendi politik hesaplarından ibarettir. "Biz" den kastedilen kalenin içindekiler ise, Almanyanın sınırlı demokrasisi çerçevesinde "ötekilere" karşı Alman Devleti ile kaçınılmaz olarak işbirliği içerisinde olacaktır. Tarihtede işbirlikçilik hep konjonktürel veya stratejik olarak görüldüğü için birilerine hep ihanet edilmiş, geçici çözümler politik süreklilik kazanmış ve politik kültür haline dönüşmüştür.

Erkan

Almanya kendisi ve Avrupada yüklendiği misyon gereği, ne pahasına olursa olsun, kültürel, ırkçı bir mirasa dayanarak kendi çizgisinde yürümektedir

* Yahudinin alman ırkına uymayan biyolojik yapısından tutun, sosyal davranışlarının sinsiliğine kadar, onun etnik ve dini kökenine bağlanmıştır.

Unser Sohn, unser Bruder, unser Freund SAFWAN EID muß freigelassen werden!

Safwan ist der viertälteste Sohn unserer Familie; er hat hier noch 6 Brüder und eine Schwester. Wir alle sind im Libanon geboren. Wir leben jetzt seit 6 Jahren in Deutschland. Wir mußten unser Land verlassen, weil dort seit vielen Jahren Krieg herrscht. 3 Jahre haben wir in Lübeck in der Neuen Hafenstraße gewohnt. Unser Zusammenleben mit den Familien aus Angola, Syrien, Togo und Zaire war Leben wie in einer großen Familie: unsere Kinder haben überall im Haus miteinander gespielt - egal, ob sie schwarz, braun oder weiß waren. Wir haben in Frieden und Freundschaft zusammengelebt - so eng und nah, wie selten in einer Unterkunft für Flüchtlinge. Jetzt behaupten die Medien einen bösen Streit zwischen Arabern und Afrikanern. Diesen Streit gibt es nicht. **Es wird ihnen nicht gelingen, uns zu spalten.**

Safwan ist kein Brandstifter. Er hat nicht das Haus angesteckt, in dem seine Freunde und seine eigene Familie gewohnt haben, getötet oder schwer verletzt wurden. Und er ist kein Kind, das mit Feuer spielt und sich dann ruhig ins Bett legt, bis das Feuer sein Gesicht verbrennt. Safwan ist mit seinen Brüdern zu Bett gegangen und erst von den Schreien der Nachbarn geweckt worden. Ihm schlugen Flammen und Rauch im IV. Stock des Hauses entgegen. Unter Einsatz seines Lebens hat er viele Kinder aus dem Haus gerettet und Verletzte zu den Sanitätern gebracht. Safwan hatte kein Motiv für diese furchtbare Tat: er hatte keinen Streit mit seinem Vater; es gab keinen Streit mit Gustave um eine Frau; es gab keinen Haß zwischen unseren Familien.

Safwan sitzt trotzdem seit dem 20. Januar in Untersuchungshaft. Er soll einem Sanitäter der Feuerwehr gesagt haben: "wir waren es!" Das stimmt nicht. Safwan saß im Rettungswagen neben seinem Bruder. Wir haben uns darüber unterhalten, ob unsere Unterkunft und wir selbst nun auch Opfer deutscher Faschisten geworden sind. Dabei fielen die Worte: "wer war es?" "wer kann so etwas nur tun?" und "ja, sie waren es!" Es war so laut im Rettungswagen, daß man nicht flüstern konnte: das Motorengeräusch und die laute Klage einer Frau, die ihr Kind in den Flammen verloren hatte. Alles, was Safwan im Rettungswagen sagt, müssen alle gehört haben - auch die Polizei, die im Fahrzeug saß. Erst nach 2 Tagen erinnert sich der Feuerwehrmann, nachdem eine Belohnung zur Ergreifung der Täter ausgeschrieben ist.

Safwan wird Täterwissen unterstellt. Er ist nicht der Täter. Unser Vater hat ihm seine Beobachtungen mitgeteilt, als Safwan ihn zum Rettungswagen brachte: Das Feuer soll vor der Wohnung unseres Vaters ausgebrochen sein; wir selbst, Safwan und 2 seiner Brüder, haben im IV. Stock des Hauses gewohnt und auch in dieser Nacht geschlafen. Safwan hat auch kein Geständnis abgelegt: er hat nur bedauert, überhaupt mit dem Sanitäter der Feuerwehr gesprochen zu haben - das, sagte er, war ein großer Fehler. Er hat ihn falsch verstanden oder er lügt. Und Safwan hat Allah nicht um Vergebung gebeten für den Brandanschlag: er ist dafür nicht verantwortlich. Wie alle gläubigen Moslems hat Safwan im Fastenmonat Ramadan (21. Januar bis 20. Februar) seinen Gott um Vergebung gebeten. Das ist kein Anerkenntnis einer konkreten Schuld, sondern Abbitte für seine Sünden - wie auch im Christentum üblich.

Safwan muß sofort freigelassen werden. Alles, was wir gesagt und hier geschrieben haben, weiß die Staatsanwaltschaft - aber sie glaubt uns nicht. Die Aussage von einem deutschen Sanitäter ist mehr wert als die Berichte von 30 Flüchtlingen. Ein Deutscher soll nicht der Täter sein. Wir werden ein zweites Mal verfolgt: wir waren die Opfer des Brandanschlags, jetzt sind wir die Opfer der Ermittlungen.

Safwan muß sofort freigelassen werden! Bitte helfen Sie uns!

KUNDGEBUNG in Lübeck-Marli am 9.März, 14.00 Uhr
FREIHEIT FÜR SAFOAN EID! JVA, MARLIRING, TOR 1

Lübeck ve düşündürdükleri

Lübeck olayı göçmenlerin şimdiye kadar uğradığı saldırılarda can kaybı açısından hangi boyutlara geldiğini ifade etmekle kalmıyor. Özellikle son üç yılın bazı gelişmelerini açığa vuran bir karakter taşıyor. Bu gelişmelerden saptayabildiğimiz bize önemli gözüklerini tartışmaya sunmakta yarar görüyoruz.

1. 1992 Kasım ayındaki Mölln nazi saldırısından sonra "Lichterette"leri (ışıklı gösterileri) harekete geçiren Alman devleti bu güya ırkçılık karşıtı, esasında ırkçı gösteriler aracılığıyla da pekiştirdiği uluslararası ve ulusal desteğe dayanarak 26 Mayıs 1993'de iltica hakkını fiilen kaldırma anlamına gelen Anayasa değişikliğini yapar. Bu Anayasa değişikliğinin hemen arkasından Solingen katliamı gelir. Devlet hedefine ulaştığı için o Batıdünyasının üstünlük demonstrasyonu karakteri taşıyan "Lichterette"lere artık gerek duymaz. Ama Solingen sonrası göçmenlerin reaksiyonlarından da (Solingen şehrinin Türkler tarafından kısmi işgali, göçmenlere ait işyerlerinin kepenk kapatma, işçilerin işe gitme eylemleri, öğrencilerin boykot hareketleri) dersler çıkarılır. Nazilerin saldırı hedeflerini yerleşik göçmenlerden ziyade Alman toplumunun saldırgan eğilimlerini daha fazla ifade edebilecek, hatta yerleşik göçmenlerin bile kendi özgül çıkarları nedeniyle pek karışmayacakları, destekçi değilse bile seyirci rolü oynayabilecekleri mültecilere, göçmenlerin gelecekle en belirsiz bu kesimine yöneltme eğilimi devlet katında ağır basmaya başlar. Solingen faili nazilerin nispeten ağır cezalara çarptırılmaları aracılığıyla da nazilere şu mesaj verilir: "Yerleşiklere saldırırsan seni cezalandırmak zorundayım, ama mültecilere saldırırsan sana pek dokunmam". Yerleşikler böylelikle saldırı hedefi olmaktan çıkartıldıklarında, sırf nazilere karşı değil Alman devletine karşı da bir dinamizm taşımaya başlayan Türk gençlerinden kurtulunacaktır. Bu reaksiyon nötralize edilecektir. Devletleşmemiş nazizmin ayrı bir dinamizmi, devletle her zaman çakışmayan hedefleri olduğu açık. O nedenle herşeyin tümüyle Alman devletinin maksadına uygun geliştiği tabii ki söylenemez.

Türlere, genel olarak yerleşiklere yönelik

saldırıları da bu arada devam etmektedir. Fazla gürültüye yol açmayacak tarzda olması kaydıyla bu tür saldırılara esasen pek itirazları da yoktur. Ama Alman devleti yerleşikleri sevdiğinden değil, onların reaksiyonundan kurtulmak için, onlardaki "mülteci karşıtı" eğilimleri de dikkate alarak "küçük" bir politika değişikliği yapmıştır. Onları yedeğine alma olanağı varken niye karşısına alsın. Ayrıca Türkler Alman devleti açısından başka bir olanak da sunmaktadırlar. Neden Alman devletiyle ister istemez çatışmaya giren Kürtlere karşı kullanılmasınlar. Medya seferber edilerek Türklerle yönelik her saldırının arkasında Kürt aranmaya başlanılır. Ve Alman devletiyle çatışmaya girmiş olan Türkler Kürtlere karşı yönlendirilir. Neumünster'deki eski Türk gençlik çetelerinin Türk faşistlerinin güdümünde Kürtlere saldırılmaları bu gelişmenin tipik bir örneğidir. Artık Alman devleti de Türklerle Kürtler arasında olaylarda ilgisiz hakem rolü oynayabilecek bir pozisyona, her iki tarafın da başvurduğu tarafsız bir merci durumuna yükselmiştir.

2. Özellikle Solingen'den bu yana Alman devletinin açtığı medya savaşı ile artık nazi saldırıları karşısında bunların nazi saldırıları olmayabileceği ihtimali göçmenler arasında da hakim hale getirilmiş, mülteci yurtlarındaki yangınların teknik nedenlerle çıkmış olabileceği haberleri yaygınlaştırılarak reaksiyon gösterebilecek göçmenlerin kayıtsız bir hale getirilmeleri sağlanmıştır. (Alman gizli servisi olayların sıcaklığı geçtikten sonra ara sıra yayınladığı istatistiklerde bunların hemen hepsini "yabancı düşmanı" saldırıları kategorisinde sayar. Ama sorun yalan haber yaymanın ötesindedir de. Mülteciler teknikle başedemeyecek, düzenden -sigaraları sağa sola atarak yangın çıkmasına sebep olurlar anlamayan "geri mahluklar" kategorisine sokularak satır aralarında ırkçı bir propaganda da bu arada yapılmaktadır.) İnsanların mülteci yurtlarına hapsedilmeleriyle psikolojik olarak içine sokuldukları durumun neredeyse doğal sonucu sayılabilecek iç çatışmalardan büyük haberler üretilir ve Hattingen ve benzeri "küçük" yoklamalarından sonra (6 Temmuz 1993'de Hattingen'de bir mülteci yurdu yakılır. Aynı yurttan kalan bir Türk kadını hakkında bu

Solingen faili nazilerin nispeten ağır cezalara çarptırılmaları aracılığıyla da nazilere şu mesaj verilir: "Yerleşiklere saldırırsan seni cezalandırmak zorundayım, ama mültecilere saldırırsan sana pek dokunmam".

Göçmenlerin özörgütlenmesi onların bugünlerini ve gelececeklerini kendilerinin belirleme olanağına sahip olabilmeleri için asgari gerekliliği, "olmazsa olmaz" bir şartı ifade eder. Herşey buna bağlı değildir. Ama bu olmazsa işe yarar hiçbir şey olmaz.

sabotajı yaptığı iddiasıyla açılan dava halen devam etmektedir) en nihayetinde Lübeck'teki Nazi saldırısının içerden bir saldırı olduğu noktasına kadar varılır.

Artık bu devlet politikasına uygun olarak medya, "alternatif" TAZ da dahil olmak üzere hep bir ağızdan Alman toplumunu kurtarmak için nazileri aklamaktadırlar. Artık uluslararası planda Almanya'nın itibarını sarsan naziler değil (Rostock, Mölln ve Solingen'de henüz böyleydi) bizzat mültecilerin kendileridir. Mülteciler birbirlerini yakarak Almanya'nın itibarını sarsmaktadırlar. Gelinek nokta budur. Böylece mültecilerin geri gönderilmeleri için yeni bir gerekçe bulunmuştur. Hatta insani açıdan, insan hakları açısından soruna bakıyoruz ve birbirlerini yakmamaları için onları geri gönderiyoruz da denilecektir.

3. Göçmenlerin özörgütlenmesi büyük ölçüde geriye püskürtülmüştür. Burada birçokları için halen tartışmalı olan özörgütlenmeden neyi kastettiğimizi açıklamak gerekiyor kanısındayız. Bunu en iyi "Yabancıların kurtuluşu onların kendi eseri olacaktır" sözcükleri ifade ediyor. Onlar kurtuluşlarını, herhangi bir devlete, örgüte, par-

tiye, gruba, özetle herhangi bir otoriteye havale etmemelidirler. Bugünlerini ve geleceklerini kendi ellerine almalıdırlar. Göçmenlerin özörgütlenmesi onların bugünlerini ve geleceklerini kendilerinin belirleme olanağına sahip olabilmeleri için asgari gerekliliği, "olmazsa olmaz" bir şartı ifade eder. Herşey buna bağlı değildir. Ama bu olmazsa işe yarar hiçbir şey olmaz. O nedenle yabancıların egemen toplumun ırkçı baskılarına karşı mücadele etmek için otorite dışı doğrudan her örgütlenmesi, bu örgütlenmelere damgasını vuran politik eğilim ya da eğilimlerden bağımsız olarak onların özörgütlenmesinin bir parçasıdır. Bu özörgütlenme ulusal kimliği hem içler, hem dışlar. İçleyerek göçmenleri kapsamayı, göçmenlerin özörgütlenmesi açısından bir zayıflığı ifade ederken, ulusal kimliği dışlamasına rağmen göçmenleri kapsayabilmesi onun güçlüğünün bir göstergesidir. Bu özörgütlenme ulusal kimlikleri dışlayabildiği ölçüde yabancıların özörgütlenmesi olma özelliği taşır. Ulusal kimliği içselleştirdiği ölçüde de ulusal azınlık örgütlenmeleri karakteri taşır. Bizse ulusal azınlıkların özörgütlenmelerinden değil yabancıların özörgütlenmesinden bahse-

diyoruz. Çeşitli uluslardan gelen yabancıların ırkçılığa karşı ilk özörgütlenme çabalarında altta kalmış ulusal kimliklerin rol oynaması mümkündür. Örneğin Mölln ve Solingen'de sokağa dökülen Türk gençlerinde bayraklarda ifadesini bulan ulusal kimliğe sarılma eğilimi de şüphesiz vardı. Nazilere karşı hareketlerini, Alman devletiyle çatışmalarını ulusal kimliğe sarılarak ifade ediyorlardı. Üç yılda oralardan başka bir yerlere gelindi. Bunun sebeplerine burada girmiyoruz. Ama ulusal kimlikte takılıp kalınması onları yabancıların, yabancı olarak özörgütlenmeleri sürecinin dışına taşıdı. Onları, Kürtlere, başka yabancılarla karşı potansiyel bir güç haline dönüştürdü, devletle çatışma yerine devletten ya devletlerden beklentilere yöneltti. Dahası ulusal kimliğin en uç noktadaki savunucuları olan Türk faşistlerinin etki alanına soktu. Siyah hareketi de benzer deneyleri yaşamıştır. Afrikalı kimliği - tek bir ulus-devlet olmaması anlamında daha az sakıncalı olsa da- başlangıçta beyazlardan kopuşu, kendini bulmayı ifade etmesine rağmen, sonraları bu kimliğe takılıp kalınması siyah burjuvaların hareketi kontrol altına almaları ve entegrasyon sürecine sokmaları olanağını doğurmuştur.

Yabancıların özörgütlenmesi egemen ulustan bir kopuşu ifade ettiği gibi ulusal azınlık psikolojisinden de bir kopuşu ifade etmelidir. Alman devleti Fransa'nın çok önceden tuttuğu yolu izlemeye başlamıştır. Bu alanda da "küçük" bir politika değişikliği söz konusudur. Mülteci yurtlarında bile, farklı uluslardan gelenler, kimi çatışmalar da gerekçe gösterilerek mümkün olan yerlerde birbirinden ayrı yerlere yerleştirilmektedirler. Yabancılar adeta yabancı kimliğinden kurtularak Afrikalı, Arap, Yunanlı, Türk ve benzeri (Kürt kimliği pek tavsiye edilmiyor. Çünkü bu kimlik geliştiğinde Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne yönelerek Alman devleti için baş ağrıtıcı olabilir) kimliklere sahip çıkmaları tavsiye edilmektedir. Bu kimlikleri Alman toplumuna ve kimliğine entegre olarak değil de birbirine entegre olarak yitirenlere her birinin ayrı bir kimliği olduğu hatırlatılarak kafalarda "geriye dönüş" teşvik edilmektedir. Onlar da yabancıların özörgütlenmesinin ve devletle karşı karşıya gelmesinin ulusal kimliklere sarılınmasıyla geriye püskürtülebileceğini farketmişlerdir. Hatta Lübeck'te bile devlet bu oyunu oynamaktadır. Afrikalıların uyanık davranışları sayesinde tutmamıştır ama neden bir siyah

Afrikalının değil de Lübnanlı'nın seçildiği bu açıdan düşündürücüdür.

Özörgütlenmede özel bir rol oynama eğilimi taşıyan Türklerin göçmen hareketi sahnesinden çekilmeleri bu süreçte bir gerilemeye yol açmıştır. Bu gerileme, göçmenlik çerçevesinde mücadele eden, şu veya bu düzeyde Türk kimliğiyle, ya da sosyal olarak Türklerle bağlantılı çevrelerin, grupların geriye çekilmelerini determine etmiştir. Mölln ve Solingen dönemlerinde Türk kimliğiyle her zaman bağlantılı olmasa da en azından sosyal olarak bu ortamdaki hareketle bağlantılı olarak doğan, gelişen çevreler, bu hareketin geriye çekilmesi, karakter değiştirmesi sonucu geriye çekilmişlerdir. Bu durum bizlerin içinde bulunduğu çevre için de geçerlidir. Hamburg'da sadece Mölln ve Solingen dönemlerinde değil, 26 Mayıs 1993 Anayasa değişikliği gününde, mülteci hareketlerinde (Norderstedt - Neumühlen) önemli rol oynayan bu çevre benzer bir rolü Lübeck'i takibeden günlerde oynamamıştır. Ama yine de Türklerle bağlantılı bir bakış açısına ve bir pratiğe angaje olunmaması nedeniyle bu süreçte yeri olan bir konumda da olunabilmiştir.

Göçmen hareketinde Türklerin rolündeki bu değişiklik bir gerilemenin ifadesi olsa da, bu durum başka bir gelişmenin habercisi olabilir. Bugün bu şans vardır. Türkler için Mölln, Solingen neyse Afrikalılar için de Lübeck o olmuştur. Almanya'da göçmen hareketi içerisinde daha az deneyli olan Afrikalılar siyah hareketinin başka ülkelerdeki deneylerinden, geleneklerinden yararlanarak hareket edebilecekler midir? Yoksa şu anda görüldüğü gibi bugünlerini ve geleceklerini ağırlıklı olarak Alman gruplarının inisiyatifi ne mi terkedeceklerdir? Bu soruların cevabını birlikte yaşarken bu süreci göçmenlerin özörgütlenmesinin yeniden ve başka bir bileşimde canlandırılması için değerlendirebilecek miyiz? Sorun budur. Alman devletine Lübeck'le ilgili olarak verilecek en iyi cevap da budur.

Selçuk

Yabancılar adeta yabancı kimliğinden kurtularak Afrikalı, Arap, Yunanlı, Türk ve benzeri (Kürt kimliği pek tavsiye edilmiyor. Çünkü bu kimlik geliştiğinde Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne yönelerek Alman devleti için baş ağrıtıcı olabilir) kimliklere sahip çıkmaları tavsiye edilmektedir.

بخصوص حريق لوبك

أوربا الذي يلقبونها في بلاد الديمقراطية في الحقيقة وبعد الذي عشناه وبعد الدروس التي تلقيناها من قوانينها التي لا ترحم ولا تعرف الديمقراطية ضد الأجانب المقيمين ولاجئين وتميزها بلون البشري. والدولة الألمانية بعد ما استعملت جميع الأساليب والقوانين ضد الأجانب المقيمين ولاجئين مثل الإبعاد والمساكن الغير صحية وبناء سجون التسفير ووضع اللاجئين بها كلها قوانين عنصرية مناهضة لحقوق الإنسان متطابقة مع القوانين الفاشية القديمة ولكن بأسلوب جديد متطور وخطير.

قضية لوبك وحريق مسكن اللاجئين ليس الأولة مثلها كثير حصل في مولن زولنكن روستوك وورويو والحادثة المشابهة الى حريق لوبك هي الذي حصلت من قبل سنة ونصف في احد ضواحي ستوتكرت وادة بحيات سبع اشخاص وقتها قالو انها ليس ضربة معادية للاجئين ولكن مثل كل مرة يقولو احتكاك الاسلاك الكهربائية والذي تبين لنا الان مسبب الحريق نازي وتبصوا عليه ومثل هذه القضية كثير.

المحاولة المقصودة الخطيرة هي تحويل الضحية الى قاتل. ضرب سكن اللاجئين في لوبك هي ضربة متعددة من قبل النازيين الجدد ولها تاريخ في هذه البلد ونحن تعلمنا ما في الكفاية من هذه الضربات.

في البداية وبعد حريق مسكن اللاجئين في لوبك
تبصوا على مجموعة من النازيين الجدد وبعدها بيوم افرجوا عنهم

وبعدها قالوا احتكاك الاسلاك الكهربائية وليس ضربة

- تبصوا على صفوان ع) المعتدة عليه بتهمة مسبب الحريق اشياء كثيرة تدل على ان صفوان بريء وناس كثيرة من الذين كانوا ساكنين معه اكدوا هذا متعجبين لماذا صفوان في السجن. اسئلة قليلة واجوبة كثيرة كيف ان يحرق انسان بنفسه وباهلوه مع العلم انه انسان متعلم ويفهم الخير والشكر وكل الذين ساكنين معه شهدوا بذلك كلها قضية ملفقة مفهومة بأزالة التهمة عن الامان وتلقيها على الاجانب.

صفوان لبناني الان في السجن والنازيين مطلقين احرار ومحاولة من جهاز البوليسي بتحريك ثوب السجن الى صفوان الضحية وكل دليلهم انه قال الى احد موظفين الاطفا نحن كنا على حسب ما قاله ذلك الموظف. اولاً صفوان لغته الامانية ما هيا جيدة وثانياً كيف بعد ولماذا بعد ايام نطق الموظف وقال هذا هو الفاعل. وحسب اقوال وشهادات اهله وقال اخ له ان اخي ما تصده نحن الفاعلين ولكن تصده من الفعل ذلك. لماذا لم يقل ذلك الموظف في البداية عندما تبصوا على عصابة النازيين الجدد ولماذا لم يعد عندما تبين انهم بريئين. ذلك الموظف لماذا لماذا لم يقول الموظف بعد اطلاق النازيين وتشكك قوات البوليس في الاسلاك الكهربائية ولماذا ولماذا اسئلة كثيرة واجوبة اكثر

الان النائب العام وجهاز البوليس منعوا الصحافة من نشر اي خبر عن الحادث ومنعوا اي مقابلة من الصحافة مع وعن اللاجئين على حسب قولهم هذا يسبب مشكل في التحقيق ويساعدتهم في جمع الدلائل وعلى الاخرين حسب ما يفكرنا انه ليس وحده

ولكن هذا كلها اساليب نعرفها وتعلمناها منهم ايها الاخوان الاجانب هذا الحادث ليس ضد صفوان وحده بل وعلى عكس ذلك ضد كل اجنبي ومختلط له ويجب علينا ان نتوحد ونكون صف واحد

صفوان بريء وهذا واضح لنا ويجب التضامن معه ونطالب بلا فراج عنه وفورا

لاجئ في هامبورغ (١٩٩٦-١٩٩٤)

Anleitung zur Ursachenforschung

Diskussionsbeitrag auf den Veranstaltungen "Deutschland Mörderland" in Hamburg am 18.02.96 und "Spurensicherung" in Berlin am 25.02.96

Für diejenigen unter euch, die uns nicht kennen, eine Kurzdarstellung: Café Morgenland ist eine Gruppe von MigrantInnen aus verschiedenen Ländern, die im Zuge des Selbstfindungsprozesses der Deutschen (Wiedervereinigung genannt) entstanden ist. Bis dahin hatten wir kaum Gedanken weder über die Wertigkeit unserer Herkunft noch über die Anzahl unsere Pigmente gemacht. Anders ausgedrückt - und das ist wesentlich - wir wurden durch die hier blühende Volksgemeinschaft zu MigrantInnen gemacht! Ob wir es wollten oder nicht.

Die meisten von uns waren in linksradikalen Gruppen ihrer Länder oder in hiesigen linksradikalen und autonomen Zusammenhänge tätig. Aus den Erfahrungen, die wir in dieser Zeiten gewonnen haben, war es dann für uns ein leichtes, die Last von "Gesetzmaßigkeiten" oder "objektive Entwicklung" usw. abzuschotzen und Subjekte unserer eigenen Geschichte zu werden.

Zu unserem Zusammenschluß haben zwei wichtige Ereignisse beigetragen: Erstens, der zugegebenermaßen unerwartete Schock durch den Ausbruch der massiven, vielfältig in Beharrlichkeit und mit absoluter Konsequenz veranstaltenden Pogrome der deutschen Hetzmasse und zweitens, die katastrophale Haltung dazu der deutschen Linken sowie ihre Umwandlung in Mobworker, Sozialtherapeuten oder gar berufsmässigen Schleimern einer Bevölkerung, die für die Beseitigung der "Fremdkörper" offen und offensiv eintritt und weiterhin eintritt.

Seitdem bestimmen wir selber, was wir tun und was wir lassen wollen. Maßgeblich ist dabei nur eins: So zu handeln, daß die Kosten für das Ausleben des völkischen Rassismus möglichst hoch getrieben werde.

So lange es geht und so gut wir es können.

Das bestimmt unsere Haltung und Handlung dort, wo wir imstande sind zu intervenieren. Wir erhoffen uns daraus eine Möglichkeit, uns hier freier bewegen zu können und eine höhere Überlebenschance zu erkämpfen.

So viel zu uns.

Zu dem Beitrag selbst: Wir haben uns daran gewöhnt, unseren Beiträgen ein Zitat oder einen Abschnitt voranzustellen, um den jeweiligen Kernpunkt unserer Aussagen hervorzuheben. So wurde auch jetzt ein Ausschnitt von

"Heldenplatz" des Österreichischen Schriftstellers Thomas Bernhard übernommen, was ohne weiteres auch für Deutschland und seine Städte seine volle Gültigkeit hat.

"Aber du hast doch selbst erzählt daß du in der Schottengasse bespuckt worden bist jetzt sagst du irrtümlich was für ein Irrtum soll denn das gewesen sein bespuckt man denn einen Menschen auf der Straße wenn man ihn nicht einmal kennt nur wenn man sieht er ist ein Jude Die Wiener und die Österreicher sind ja viel schlimmer als es sich euer Vater hat vorstellen können hört doch was die Leute reden schaut sie euch an sie begegnen einem doch nur mit Haß und Verachtung gleich ob auf der Straße oder im Lokal gerade ein Jude kann nicht immer zuhause in seinen vier Wänden sitzen auch ein Jude muß hinaus auf die Straße und wird er als Jude entdeckt strafen ihn Haß und Verachtung in Österreich Jude zu sein bedeutet immer zum Tode verurteilt zu sein die Leute mögen schreiben und reden was sie wollen der Judenhaß ist die reinste die absolut unverfälschte Natur des Österreicher Vor achtunddreißig hatten sich die Wiener an die Juden gewöhnt gehabt aber jetzt nach dem Krieg gewöhnen sie sich nicht mehr an die Juden sie werden sich niemals an die Juden gewöhnen ...

Was die Schriftsteller schreiben ist ja nichts gegen die Wirklichkeit jaja sie schreiben ja daß alles fürchterlich ist daß alles verdröben und verkommen ist daß alles katastrophal ist und daß alles ausweglos ist aber alles das sie schreiben ist nichts gegen die Wirklichkeit die Wirklichkeit ist so schlimm daß sie nicht beschrieben werden kann noch kein Schriftsteller hat die Wirklichkeit so beschrieben wie sie wirklich ist das ist ja das Fürchterliche Am liebsten würden sie wenn sie ehrlich sind uns auch heute genauso wie vor fünfzig Jahren vergasen das steckt in den Leuten ich täusche mich nicht wenn sie könnten würden sie uns heute ohne Umstände umbringen"

(soweit Thomas Bernhard)

(...) wird es nicht mehr und nicht weniger um die seit einiger Zeit auf-getretene Normalität des Tötens von Nichtdeutschen gehen, von Menschen, die zum Tote getrieben werden, sei es an der Oder oder in den Abschiebeknästen, auf der Straße oder in den für sie extra eingerichteten Sammellagern. Tote MigrantInnen und Flüchtlinge finden inzwischen weniger Aufmerksamkeit als die Urlaubsstaus auf den Autobahnen.

Als Ausgangspunkt jeder Betrachtung der Ereignisse seit dem Jahr 1989 steht die Shoah. Man/Frau kann einige Aspekte mit den Mitteln der Rassismus-Kritik beschreiben, man/frau kann mit der Kapitalismus- oder Imperialismus-Kritik andere Elemente hinzufügen, man/frau kann rassistische und patriarchale Strukturen vergleichen, um daraus Erkenntnisse über diese Ereignisse zu gewinnen, man/frau kann auch noch die Dummheit der Leute heranziehen und dabei nicht mal ganz falsch liegen. Mit einer solchen oder ähnlichen Herangehensweise könnten sogar richtige Erkenntnisse für andere Länder gewonnen werden.

In Deutschland aber, in Deutschland wird es auf diese Weise niemals gelingen die Qualität und Quantität der volksfestartigen, meistens spontane, meistens "rebellischen" Pogrome zu erklären, wenn der Stoff, aus dem sie gemacht werden, die Substanz und das Wesen sozusagen der Pogrome und der Anschläge eine Randbetrachtung oder gar ausgeklammert bleibt: Nämlich die reichlich ausgelebte und weitergereichte Erfahrung mit der Vernichtung der europäischen Jüdinnen und Juden, mit der Vernichtung der Roma und Sinti, der sog. Behinderten und allen, die als "undeutsch" definiert wurden.

Ist dies nicht der absolute, entscheidende und eindeutige Ausgangspunkt der Betrachtung und der Erklärungsversuche, so ist das klägliche Scheitern der Analyse, des Verstehens und der daraus zu ziehenden Konsequenzen vorprogrammiert.

Wir werden euch weder mit Zahlen über Brandanschläge und tote Flüchtlinge und MigrantInnen noch mit Statistiken über Schändungen von jüdischen Friedhöfen in den letzten 6 Jahren langweilen.

Worüber wir reden wollen und wofür wir uns für prädestiniert halten, ist unsere Sicht der Dinge, so wie sie im Jahr 1996 in Deutschland stehen.

Heute Abend wird es nicht mehr und nicht weniger um die seit einiger Zeit aufgetretene Normalität des Tötens von Nichtdeutschen gehen, von Menschen, die zum Tote getrieben werden, sei es an der Oder oder in den Abschiebeknästen, auf der Straße oder in den für sie extra eingerichteten Sammellagern.

Tote MigrantInnen und Flüchtlinge finden inzwischen weniger Aufmerksamkeit als die Urlaubsstaus auf den Autobahnen.

Der Stern berichtete vor kurzem von zwei Toten bei einem rassistischen Brandanschlag. Die Wochenzeitung die Zeit berichtete von einem Toten zu der gleichen Geschichte.

Uns geht es nicht darum, die richtige Zahl zu benennen, sondern um den Umgang mit toten Flüchtlingen und MigrantInnen. Es ist denen völlig egal wie viele. Ob ein oder zwei. Völlig egal. Hauptsache Ausländer.

Diese Ungenauigkeit des ach so "objektiven" Journalismus ist das erschreckende, wenn es um "Nicht-Deutsche" geht. Wer will denn das schon genau wissen? Die Redaktion? Der lesende Mob? Niemand!

Ihr könnt verstehen, warum uns neulich die Berichterstattung bzw. die Volksbetroffenheit bei dem Flugzeugunglück in der dominikanischen Republik so angeekelt hat.

Insbesondere wird es aber auch darum gehen, daß diese verfestigte Normalität übergegangen ist, sich nicht mehr damit zu begnügen, daß Leute umgebracht, schwerverletzt oder diskriminiert und erniedrigt werden, sondern auch noch, daß die Opfer verunglimpft, rassistisch beleidigt und als die eigentlichen Verursacher ihres eigenen Schicksals präsentiert werden.

Das ist das neue - wenn man die Meldungen verfolgt - Phänomen in Deutschland: Seit Solingen finden kaum noch völkische Anschläge und Angriffe statt.

Stattdessen breiten sich wie ein Fluch eine Reihe von Bränden aus, durch Unglücksfällen aus technischen Gründen, durch fahrlässigem Umgang der Flüchtlinge mit Elektrogeräten, durch selbstgelegte Brände usw.

Das einzige, was diese Fälle mit den rassistischen Anschlägen der vergangenen Jahre gemeinsam haben, ist, daß die Anzahl dieser Unglücksfälle verdächtig gleich ist mit der als auch die Polizei, die diese Aussage machte, sich dessen bewußt ist.

Es geht vielmehr um die Frage, wieso so was problemlos in diesem Land funktionieren kann.

Das ist nur möglich, wenn diejenigen, die solche Angriffe zu rätselhaften Phänomenen erklären, der uneingeschränkten, vorbehaltlosen und absoluten Unterstützung der Bevölkerung sicher sind.

Das ist nur möglich, wenn es in der Sache "Deutschlands Ehre" keine Parteien, keine Ideologien (und neuerdings auch keine Essgewohnheiten) mehr gibt. Nur noch eins: Endlich den Schmähungen des Auslands und der Weltpresse stolz entgegenzutreten, endlich einen Schlußstrich wiedereinander zu der jüngsten Pogromgeschichte zu ziehen.

Sei es auch per Definition, wenn die Anschläge weiterlaufen.

Zur Erinnerung: Die TäterInnen-Generation

antwortet heute noch auf die Frage "Warum sie nichts gemacht haben, als ihre jüdischen Nachbarn abgeholt wurden" mit der Rechtfertigung "die Gestapo hat gesagt daß die Juden umgesiedelt werden und wir haben es geglaubt".

Daß sie mit dieser Lebenslüge ihr Fortkommen abgesichert haben, ist allen klar. Sie wußten genau, daß das nicht stimmt. Aber das ist die Form immer gewesen, mit der sie durch's Leben herumgeschlichen sind. Und genau diese übermittelten Erfahrungen treten heute wieder auf. Ohne Abbruch.

Aber auch der Wunsch einen Schlußstrich unter die jüngste Geschichte zu ziehen, hat Tradition. Dies ist die deutsche Form von Vergangenheitsbewältigung. Nicht mehr darüber reden, nicht immer wieder auf die Deutschen zeigen, endlich mal soll Ruhe einkehren. Wie gesagt. Dies wurde bereits 50 Jahre lang mit Erfolg praktiziert. Warum eigentlich nicht auch heute!

Auch bei den deutschen Linken haben längst vollmundige Sprüche aus den Nie-wieder-und-Halt's Maul-Deutschland-Zeiten keine Bedeutung mehr: "Deutschland zweigeteilt? Niemals! Zerstückeln müssen wir es" oder "Helmstedt muß Grenzstadt bleiben!" usw.

Vielmehr regen sich linke wie rechte (wenn eine solche Trennung noch Bestand hat) über die Telekom-Gebühren mehr auf als über solche Belanglosigkeiten.

Wie gesagt. Die rassistische Normalität nimmt ihren unaufhaltsamen Lauf. Der versteckte Charm der sozialen Frage wird wieder entdeckt und aktualisiert, was für uns neue Gefahren bedeutet. Weil aus jeder Formierung der Deutschen eine Bedrohung hervorgeht. Weil jede kollektive Handlung dieser Population ein weiterer Schritt zur Festigung der deutschen Volksgemeinschaft ist.

(Apropos die Nutzung des Begriffs Volksgemeinschaft: Er wurde neulich von der autonome Luppus-Gruppe als unzulässig erklärt, weil es zum nationalsozialistischen Vokabular gehört.)

Abgesehen von der Lächerlichkeit dieses Vorwurfs finden wir es eine Anmaßung, daß gerade diejenigen solche Vorwürfe äußern, deren wöchentliches Kollektiv-Essen trotz 6-jähriger Volkspogrome immer noch Volkküche heißt!

Zurück zum Thema:

Unter sozialer Frage wird der Kampf gegen Bonzen und "Asylantenbetrüger", gegen Japaner und Kapitalisten die ihre Produktionsstätte ins Ausland verlagern

Deutschland Verreckte

CAFÉ MORGENLAND
Kein Vergeben, Kein Vergessen

Texte des Zorns

(Standort Deutschland), verstanden. Der linke Populismus gießt dabei Öl in dieses völkische Feuer.

Jüngster Ausdruck der Gemeinsamkeitssehnsucht ist die völkische Kampfparole "Bündnis für Arbeit".

Wir behaupten, daß in Deutschland diese Fragen nicht angegangen werden können, weil sie nicht gestellt werden können.

Was soll man/frau über die Währungsumstellung z.B. für oder dagegen tun, wenn ab 1999 in deutschen Geschäften Schilder angebracht werden wie "Hier wird in D-Mark gehandelt" oder "kauf nicht mit Euro".

Hier können wir nur noch logistische Fragen stellen und sie entsprechend praktisch beantworten. Sonst nichts.

Wir behaupten weiterhin, daß sogar harmlos erscheinende Bräuche und Verhaltensweisen dieser Bevölkerung von gleicher Qualität sind. Dazu brauchen wir manchmal nichteinmal

Broschüre von Café Morgenland mit Beiträgen seit '91 "Texte des Zorns" 116 Seiten, ist über köXüz für DM 15.- zu erhalten.

Gleich wie die Rechtfertigung für das eigene Bleiberecht des angestammten Publikums jeder Couleur heißt: wir wollen kein besseres, kein anderes, kein autonomes, kein ökologisches, kein antiimperialistisches, kein antikapitalistisches sondern gar kein Deutschland!

großartige Analysen: wenn die kleine Synap, das libanesische Mädchen in Hünxe auf ihren Malblock schreibt "Achtung Volksfest", so genügt uns das, um eine klare Einstellung zu deutschen Feierlichkeiten zu bekommen.

Wir haben es schon mal gesagt: Das Problem bei euren Landsleute ist eher, daß irgendwo zwischen Zyklon-B und Gaswagen, zwischen BDM, Arbeitsfront und Winterhilfswerk jeglicher humanistischer Ansatz abhanden gekommen ist.

Der heutige Sprengsatz des deutschen Kollektivs bildet sich aus einer Mischung von drei Elementen:

1. Die eigene bzw. die überlieferte Erfahrung aus dem Holocaust im 12-Jähriger Reich als entscheidendes Moment zur Prägung ihrer Sozialisation.
2. Die Erfahrung aus der 50-jährige Vergangenheitsbewältigung nach deutscher Art und
3. die 6-Jährige aktive, passive oder medial genossene Erfahrung mit der jüngsten Pogromoffensive.

Wir sind daher der Ansicht, daß fast immer nur der Anlaß fehlt, um sich in mörderischer Form zu artikulieren.

Fast immer, weil auch normale Bedürfnisse als Bremsfunktion wirken. Denn auch Volksdeutsche müssen auch mal schlafen gehen und nicht jede Nacht nach Flüchtlingsheimen suchen, auch sie, so bald sie einer geregelten Arbeit nachgehen, ihren Lohn verdienen müssen.

In Schönau z.B., ein proletarischer Stadtteil in Mannheim hatten die Flüchtlinge den ganzen Tag Ruhe vor dem Mob. Erst abends, nach dem Abendbrot mit der Familie und nach der Tagesschau, also Punkt 20.15, sind sie aus ihren Häusern gekrochen, um vor dem Flüchtlingsheim ihre Angriffe zu starten. Manche, die anscheinend wegen Überstunden zu spät nach Hause kamen, sind etwas später gekommen - noch mit einem Stück Brot in der Hand.

Aufgrund der patriarchalen Strukturen sind deren Frauen später dazu gekommen. Sie mußten ja den Tisch abräumen, abwaschen und die Kinder ins Bett bringen.

Gekommen sind aber alle. Keiner wollte etwas verpassen.

Elia Canetti schrieb über solche Ansammlungen:

Die Hetzmasse bildet sich im Hinblick auf ein rasch erreichbares Ziel. Es ist ihr bekannt und genau bezeichnet, es ist ihr auch nah. Sie ist aufs Töten aus, und sie weiß wem sie töten will.

Mit der Entschlossenheit ohnegleichen geht sie auf dieses Ziel los; es ist unmöglich, sie darum zu betrügen. Es genügt, dieses Ziel bekannt zu geben, es genügt zu verbreiten, wer umkommen soll, damit eine Masse sich bildet.

Die Konzentration aufs Töten ist eine besondere Art und an Intensität durch keine andere zu übertreffen. Jeder will daran teilhaben, jeder schlägt zu. Um seinen Schlag führen zu können, drängt sich jeder in die nächste Nähe des Opfers. Wenn er nicht treffen kann, will er sehen, wie es von anderen getroffen wird...

Es ist ein leichtes Unternehmen und es spielt sich so rasch ab, daß man sich beeilen muß, um zurechtzukommen. Die Eile, Gehobenheit und Sicherheit einer solchen Masse hat etwas unheimliches..

Sie kann nur beisammenhalten, wenn eine Serie gleicher Ereignisse rasch aufeinanderfolgt.(aus Masse und Macht, Elias Canetti, 1980)

Was tun?

Die aktuell angelaufene Auseinandersetzung bzw. Diskussion um die Lübecker Vertuschung des Brandanschlags und die Konsequenzen daraus zeigt gerade den katastrophalen Zustand der antirassistischen Bewegung, aber auch der MigrantInnen:

Wir kämpfen nicht mehr darum, Brandanschläge zu verhindern, sondern sie beim Namen zu nennen, wenn sie stattgefunden haben.

Und trotzdem werden wir es tun. Eine andere Wahl haben wir nicht.

Und sonst?

Als wir die Frage nach dem Existenzrecht dieses Landes gestellt haben, als wir die Auflösung Deutschlands in seine geographische, politische und soziale Konstellation zur Diskussion stellten, kam zuerst das übliche Schweigen nach dem Motto "einfach ignorieren, nicht darüber reden". Als auf diese Aussagen in der "Fluchtschrift" hingewiesen wurde, kam die Behauptung, wir wollen das Deutsche Volk vernichten! (auf die Idee ein Volk zu vernichten, auf diese Idee muß ja erstmal einer kommen!).

Wir beharren nach wie vor darauf, daß Deutschland, solange es in seiner politischen, geographischen und gesellschaftlichen Integrität bestehen bleibt, eine tödliche Gefahr für "Nicht-Deutsche" drinnen und draussen darstellt.

Gleich wie die Rechtfertigung für das eigene Bleiberecht des angestammten Publikums jeder Couleur heißt: wir wollen kein besseres, kein anderes, kein autonomes, kein ökologi-

DOKUMENTATION

sches, kein antiimperialistisches, kein antikapitalistisches sondern gar kein Deutschland!

So wie die Sache steht, sind destruktive Handlungen in Deutschland das einzige konstruktive.

Und außerdem macht es Spaß. Und gute Laune ist ein wichtiges Mittel, um es hier aus-

zuhalten!

Sofortige Freilassung des libanesischen Flüchtlings Safwan in Lübeck und der Türkin Frau Ünver in Hattingen.

Gib Deutschland keine Chancel!

Café Morgenland

Çağrı bildirisi bahane edilerek iki ev ve çok sayıda büronun aranmasına yol açan CDU'nun 3000 kişiyi davet ettiği yeni yıl kutlamasına karşı göçmen, mülteci ve alman grupların 10 Ocak 1996'da yaptığı yürüyüş'te kürt ve türk göçmen-mülteciler adına yapılan konuşma. CDU'nun kırk yıl gibi bir aradan sonra, küçük ortak olarak da olsa, Bremen'de tekrar iktidara gelişini kutlamak için verilen yeni yıl davetinin başkonuşu, Alman devletininmültecileri sürme politikasının baş oyuncusu Federal İçişleri Bakanı Kanther idi!

Arkadaşlar!

Bugün Bremen'in en lüks otelinde; "Parkhotel"de Hristiyan Demokrat Birliği'nin davetlisi olan üç bin kişi yeni yıl kutlaması adı altında toplanmış bulunuyor!

Bu daveti veren CDU iktidar partisi olarak, Almanya'nın yeni dünya düzeninde belirleyici rollerden birisini oynadığı döneme damgasını vuran partidir.

Bu yeni dünya düzeni daha önceki ikili sistemin artığı Rusya ile de anlaşarak, bütün 3. Dünya'nın yoksullarına karşı bir düzendir. Dünya'yı yoksullar ve zenginler diye ikiye ayırıp zengin ülkelerin etrafına bu zenginlikten kimse pay almasın diye yüksek duvarlar çeken bir düzendir.

Bugün, Nijerya'dan Kürdistan'a, Çeçenistan'dan Bosna'ya kadar özgür yaşamak isteyen halklara karşı, sürdürülen savaşlar bu dünya düzeninin sahibi ABD, Almanya gibi ülkelerin doğrudan çıkarları için yürütülen savaşlardır, var olan sömürü düzeni sürsün diye yürütülen savaşlardır. Yüzyıllardır süren sömürgeleştirmeler sonucu tarımsal yapısı alt-üst edilen, yeraltı ve yerüstü zenginlikleri emperyalist batılı ülkelerin tekelleri tarafından Batı'nın metropollerine aktarılan birçok üçüncü dünya ülke sinden, açlık, yoksulluk ve savaşlardan kaçan insanlar Batı'nın kapısına dayanmışlardır.

Ham maddelerin, tarımsal ürünlerin yoksul ülkelere batıya gelişini

destekleyen ve hatta bunu tarihsel olarak zorlayan, semayenin serbest dolaşımını kendisine şiar edinen Batı, söz konusu gelenler insanlar olunca, sadece polis ve jandarmasını değil, ordusunu, özel güvenlik örgütlerini, ABD-Mexika sınırında olduğu gibi insanlara karşı yeni Çin Sed'leri oluşturmak için büyük inşaat şirketlerini de seferber etmektedir.

Kendi sebep oldukları sefalet ve savaşların sonuçlarına yoksul ülkelerin insanları katlanmak zorunda bırakılıyorlar. Binbir tehlikeyi göze alarak kendini güçlülükle metropollere atabilmiş az sayıdaki insan da, savaşın ve açlığın hüküm sürdüğü, geldikleri ülkelere zorla gönderilmekle karşı karşıyalar.

F. Almanya'da mülteciler üzerindeki bu amansız baskının düzenleyicisi, bugünkü yeni yıl davetini veren iktidardaki CDU ve baş oyuncusu da bu iktidarın iç işleri bakanı Kanther'dir. Bu anlamda, bugün dünyada sadece açlıktan ve kolayca tedavi edilebilir hastalıklardan her yıl 16 milyon çocuk ölürken, Bremen'in en lüks otelinde 3000 kişinin katıldığı davet bir vampirler toplantısından başka bir şey değildir.

Bu vampirler toplantısı'na katılanlar, bu düzenden aldıkları pay ne olursa olsun, bu düzenin sürmesine taraftırlar ve bu düzenin bir parçasıdır.

İnsanların insanca yaşayabilmesi için bu ahir zaman vampirlerinin düzenine karşı mücadele edelim!

Hattingen in Lübeck, Lübeck in Hattingen

DOKUMENTATION

Die folgende Zusammenfassung der Ereignisse beruht auf einer Zusammenstellung der Prozeßgruppe Hattingen. "Ein fremdenfeindlicher Hintergrund kann ausgeschlossen werden" - Kurze Geschichte einer deutschen Entlastung.

Seit dem 20.02.1996 steht eine in Hattingen wohnhafte Frau aus der Türkei vor dem Landgericht in Essen. Ihr wird schwere Brandstiftung vorgeworfen, sie selbst bestreitet energisch, ihr Haus, in dem sie und ihre fünf Kinder schliefen, in Brand gesetzt zu haben.

In der Nacht vom 4. auf den 5. Juni 1993 (eine Woche nach dem rassistischen Brandanschlag in Solingen), brennt das Haus der Familie Ünver. Im Haus schlafen die fünf Kinder und Frau Ünver, die sich retten können. Der Vater erfährt von dem Brand erst früh morgens, als er von der Nachtschicht nach Hause kommt. Eine vage Beschreibung eines Täters durch die Frau führt zunächst zu einer erfolglosen Fahndung. Die Suche nach drei Männern, die ein Nachbar wegrennen sah, wird eingestellt.

Zehn Tage nach dem Brandanschlag (am 16.6.1993) veröffentlicht die Staatsanwaltschaft eine Presseerklärung, die die Frau zur Beschuldigten macht. Sie betont, daß nach umfangreichen Ermittlungen der Staatsanwaltschaft und der Kripo (...), es sich nicht um einen Brandanschlag eines Fremdtäters handle. "Vielmehr müsse der Schluß gezogen werden, daß der Brand von einer der im Hause aufhältlichen Personen gelegt worden ist". In der Anklageschrift wird sie noch deutlicher präsentiert das Motiv. Frau Ünver wird Geldgier vorgeworfen. Sie habe versucht durch die Tat Mitleid zu erregen und dadurch, wie nach Mölln oder Solingen, Spendengelder aus der Bevölkerung zu kasieren. Das Gericht tut sein Übriges. Nicht nur, daß die Hauptverhandlung zugelassen wird, sondern der zuständige Richter faßt einen Beschluß, der die psychiatrische Untersuchung der Frau veranlaßt. Das Bild der durchgedrehten Frau, die nicht genau weiß, was sie tut, soll die Anklage der Staatsanwaltschaft stützen.

Damit wird das Ergebnis der Verhandlung vorweggenommen. Die Schuldige ist ausge-

macht.

Die Staatsanwaltschaft braucht sich nicht die Mühe zu machen, das Gericht zu überzeugen.

Das Gericht, das darüber zu urteilen hat, ist längst von dieser Version überzeugt.

Wir ersparen uns die zahlreichen Widersprüche und Manipulationen, die als Indizien von der Staatsanwaltschaft aufgeführt werden aufzuzählen. Die Prozeßgruppe Hattingen hat dies zu genüge beschrieben. Es kann auch nicht darum gehen, diesen Fall juristisch zu betrachten, um eine konstruierte Anklage zu widerlegen.

Interessanter sind die Reaktionen vor und nach dem Brandanschlag, um zu begreifen, was eigentlich mit dem Prozeß bezweckt wird. Nach der Brandnacht wird ein Schweigemarsch, zu dem türkische Vereine aufrufen, durchgeführt. Karstadt verspricht Einkaufsgutscheine für die Familie und ein Spendenkonto, wo 3000 DM eingezahlt werden, wird errichtet. Ein breiteres Bündnis für eine Demo drei Tage nach der Brandnacht kommt nicht zustande. Noch bevor die staatsanwaltliche Presseerklärung erfolgt, taucht das Gerücht auf, daß die Frau das Haus selber angezündet haben soll.

Die Bevölkerung weiß, wie sie auf die Presseerklärung des Staatsanwalts zu reagieren hat.

Sie fordert: die Spendengelder zurück. Ein Nachbar, der in der Brandnacht, der Familie Bettwäsche gab, klingelt aufgebracht bei der Familie, um diese sich wieder zu holen. Endlich wird ausgesprochen, was nach Brandanschlägen vermutet wurde. Die Ausländer zünden sich selber an.

Klaus Sager, der Ausländerbeauftragte der Stadt, der zuvor kein einziges mal mit der Familie gesprochen hat, zeigt sich erleichtert und verteilt die Presseerklärung der Staatsanwaltschaft.

Seine wichtigere Aufgabe sieht er in der Vorbereitung des Altstadtfestes, wo auch seine türkischen Kollegen beteiligt seien. In einer Radiosendung macht er keinen Hehl daraus, wie er zu den rassistischen Brandanschlägen steht. "Wir hier in Hattingen und eigentlich alle, wir sollten jetzt nicht sagen: die Türken stecken ihre Häuser an, genau wie die Deutschen, die es vom Ausland her gesehen

sind, die alles anstecken. Es sind nicht die Deutschen und nicht die Türken. Wir müssen es auf den individuellen Einzelfall runterbringen, auf die individuelle Lage, und nicht sagen: Die Türken stecken ihre Häuser an, auch wenn es in einigen Stellen jetzt bekannt wird, daß es ein ähnliches Ding ist, wie jetzt hier in Hattingen."

Alles soll zu einem Einzelfall runtergefahren werden. Der rassistische Grundkonsens innerhalb der Bevölkerung wird negiert. Es paßt zu dem Wunsch Einzeltäter zu präsentieren. Diesmal ist es sogar noch paßender, es braucht niemand sich zu bemühen einen Einzeltäter nachweis zu führen.

Hattingen ist eine saubere, ordentliche, deutsche Kleinstadt. Der vom Ausländerbeauftragten betriebene Verein zur Förderung der Ausländerarbeit in Hattingen (VfA) ist bemüht, dies auch von zuverlässiger Stelle sich bestätigen zu lassen. In einer von ihnen herausgegebenen Broschüre kommt der ortsansässige FAP Funktionär zu Wort, der erklärt, daß es in Hattingen keine 'Skinheadszenen' gäbe, seine Aktivitäten fänden auch woanders statt. Wenn es sogar der FAP Funktionär sagt, dann können die Täter doch keine Deutschen sein. Die Gleichung ist einfach. Ist der Täter ein Skinhead, so ist er ein Idiot aus Deutschland (so Helmuth Kohl in der heute Sendung vom 15.9.95). Ist der Täter kein Skinhead, so ist der Täter auch kein Deutscher.

Im umgekehrten Falle kann er, wie hier, benutzt werden, um die deutsche Verantwortung zu leugnen.

Das deutsche Gewissen ist nicht nur beruhigt, sondern kann jetzt zurückschlagen.

Es gibt scheinbar eine Verschwörung gegen die Deutschen im Ausland. Vom Ausland her betrachtet sind die Täter immer die Deutschen. Der Ausländerbeauftragte fühlt sich daher im Radiointerview herausgefordert, um dagegen Stellung zu beziehen. Schließlich ist das Ansehen Deutschlands zu Unrecht in Gefahr und dies, wo es doch an einigen Orten ein ähnliches Ding war, wie in Hattingen.

Von der Familie Ünver, die auf Druck der Nachbarn wegziehen muß, kommt in der Broschüre niemand zu Wort.

So werden Betroffene des Rassismus als TäterInnen präsentiert.

Solche Verhaltensmuster sind nicht neu innerhalb Deutschlands. Es gibt das unnachgiebige Verlangen, jegliche Verantwortung von sich zu weisen. Daran wurde 50 Jahre lang fleißig geübt. So wie die meisten von der Shoah nicht gewußt haben wollen und den Holocaust am

liebsten für eine Erfindung der Juden erklären würden, wird auch hier eine offizielle Geschichtsschreibung geliefert.

Es geht hier nicht um einen Vergleich des Holocausts mit den rassistischen Übergriffen nach dem zweiten Weltkrieg, da dies zu einer Relativierung und einer Beliebigkeit dessen, was geschehen ist, führen würde.

Jedoch taucht das strukturell gleiche Verhaltensmuster in einer ähnlichen Form auch hier auf. Verdrängen und negieren. Verdrängen, der eigenen Verantwortung. Negieren, daß es rassistische Brandanschläge und Überfälle sind, die in Deutschland stattfinden.

Technische Defekte, interne Konflikte, kulturelle Unterschiede, durchgedrehte Flüchtlinge/MigrantInnen, SelbstmörderInnen, Unachtsamkeiten, spontane Gefühlsausbrüche, haben in den letzten Jahren eine tödliche Steigerung angenommen, fast genauso viele wie Übergriffe auf MigrantInnen und Flüchtlinge. Lübeck war nur das letzte Beispiel in einem längst angelaufenen Konstrukt. Wenn die Tat nicht als rassistisch dargestellt wird, so wird mit den Erklärungsmustern der Rassismus reproduziert.

So läßt sich ruhig leben in diesem Land. Ruhestörung wird hier nicht umsonst als ein empfindliches Übel angesehen.

Die VerfasserInnen des Beitrages sind uns unbekannt, sei den bedankt

Wer für etwas Ruhestörung sorgen will kann dies tun

Prozeßtermine vor dem LG Essen,
Zweigertstr. 52, 45117 Essen
jewels um 9.00 Uhr in Saal 101
am 20.2; 22.2; 01.3; 05.3; 07.3; 12.3;
15.3; 19.3.96

Prozeßgruppe c/o Stadtteilladen Regenbogen,
Eibergerstr.2, 44879 Bochum;
Tel. 0234-494605.

Spendenkonto für die Prozeßkosten
beim Postgiroamt Dortmund: R. Klein,
Stichwort- Hattingen,
Kontonummer 336241-469

In einer von ihnen herausgegebenen Broschüre kommt der ortsansässige FAP Funktionär zu Wort, der erklärt, daß es in Hattingen keine Skinheadszenen gäbe, seine Aktivitäten fänden auch woanders statt. Wenn es sogar der FAP Funktionär sagt, dann können die Täter doch keine Deutschen sein.

Rassistische Gewalt bekämpfen !

Rassistische Ermittlungen durchkreuzen !

Freiheit für Safoan Eid - Bleiberecht für alle !

Am 18.01.1996 wurden erneut 10 Menschen, unsere Brüder und Schwestern, durch einen Brandanschlag in Lübeck getötet; 38 weitere Flüchtlinge wurden zum Teil sehr schwer verletzt und sind noch in Lebensgefahr. Dieser mörderische Anschlag folgt der rassistischen Spur, die uns seit Hoyerswerda in jedem Winkel dieses Landes verfolgt. Pogrome wurden geduldet und zur faktischen Abschaffung des Asylrechts genutzt. Der Staat schafft durch immer neue Sondergesetze ein gesellschaftliches Klima, in dem sich kein/e Ausländer/in mehr sicher fühlen kann und soll. Rassistischer Terror bedroht uns - rassistischer Terror gehört zur Normalität des deutschen Alltags: Diskriminierung und Verfolgung, Angriffe und Anschläge werden organisiert, begrüßt, tatenlos hingenommen.

Was muß noch passieren, bis dem ein Ende gesetzt wird ?

Wir müssen in Deutschland offensichtlich mit mehrfacher rassistischer Bedrohung und Verfolgung rechnen: den Mördern folgen deutsche Polizei und Justiz; Medienkampagnen besorgen die Verurteilung. Wir, die Opfer rassistischer Anschläge werden verantwortlich gemacht für ihre Täter - nach der Devise: "Ausländer schaffen Ausländerfeindlichkeit". Die Gemeinschaft der Deutschen trauert nicht um unsere Opfer - sie ist besorgt um ihre Täter: der organisatorische Hintergrund der Faschisten wird nicht aufgedeckt - "Einzeltäter" sind Opfer ihrer schlimmen Kindheit, ihrer gesellschaftlichen Perspektivlosigkeit, des Alkohols... Erschrecken und Empörung sind der Sorge um Deutschland gewichen, um das Ansehen des Landes, der Stadt - der Sorge um das Mißtrauen in die "demokratischen Verhältnisse" des vereinigten Deutschlands.

Organisieren wir uns selbst gegen die rassistische Gewalt !

Damit nicht genug: Deutsche Täter werden geschützt - sie erhalten Begleitschutz, ihnen wird zur Flucht verholfen, Belastungszeugen werden bedroht und eingeschüchtert, die Spuren werden verwischt, falsche Alibis der Polizei sorgen für ihre Entlastung. Während die Mörder frei und unbehelligt herumlaufen, werden wir selbst, unsere Toten und Überlebenden rassistischer Anschläge, zu Mördern gemacht. Die Erleichterung des deutschen Gewissens vom Vorwurf des Rassismus ist mittlerweile zum offiziellen Ermittlungsauftrag geworden: Ohne jeden Beweis und jedes Motiv steht in Essen die türkische Frau Ünver vor Gericht - sie soll das Haus angesteckt haben, in dem sie mit ihren 5 Kindern schlief. Mit falscher Anschuldigung soll in Lübeck dem libanesischen Jungen Safoan Eid der Prozeß gemacht werden - er soll Freunde und seine eigene Familie getötet bzw. schwer verletzt haben.

Freiheit und gesicherten Aufenthalt für Frau Ünver und Safoan Eid !

Uns werden die schlimmsten Verbrechen gegen unsere eigenen Familien und andere Flüchtlinge und MigrantInnen angelastet. Der Haß deutscher Täter, ihr Interesse, zu diskriminieren, zu verfolgen und zu töten, wird auf uns, "die Fremden" übertragen: ethnische Konflikte werden unterstellt, Eifersuchtsdramen und Racheakte. Wir nehmen diese absurden Verleumdungen nicht tatenlos hin. Schuldig sind Faschisten, Medien, Polizei, Justiz und alle, die beteiligt oder unbeteiligt zusehen. Schuldig ist jede und jeder, die sich nicht entschlossen und aktiv gegen den rassistischen Konsens stellen. Schuldig sind alle, die nicht mit uns zusammen dem Wüten ein Ende setzen.

SOKONI e.V. c/o Ghana-Burg e.V., H.f.A. Amandastraße 58 in 20357 Hamburg

Yabancıları ne yapmalı?

Lübeck'te 11 kişinin yakılması ile başlayan bir politik oyun tüm saçma dayanaklarına rağmen oynanmaya devam ediyor. Bu politik yöntem aslında yeni değil, örtbas edilmiş ve saptırılarak unutturulmuş nice saldırının devamı. Ancak bu olay, oyunun tüm mantığını çürüttüğü halde oynanıyor ve ancak böylece yeni bir politika olarak algılanıyordu. Fakat nasıl göz göre göre oynanıyor? Kurban ve katil aynı kişi ilan edilince tüm kurbanlar ve katiller oh çekti! Bu rahatlama, oyunun elde ettiği bir sonuçtu. Kurban ve katil aynı olabilir mi? Yoksa kandırılanlar kadar, kandırılmak isteyen, kandırılmaya hazır olan bizler de suçlu muyuz?

Yabancıların tüm masumiyetlerine rağmen sadece yabancı oldukları için yakılmaları mı gerekir? Evet.

Kurşuna dizmemeli, yaralamamalı, işkence etmemeli, bunlar mikroplu oldukları için mutlaka yakılmalı.

Yabancılar sadece asalak gibi yaşarlar. Her ne kadar bunların varoldukları ülkeler sömürge ise (ki bu bile onların zavallı olduğunu gösterir) ve her ne kadar burada da en zor, pis, ağır ve her işte çalışıyor da olsalar (bu da bir başka gösterge) sadece bir kısmını; çöp, zehirli maddeler, kimyasal atıklar ve tıp deneylerinde kullanmak üzere özel HEIM'larda tutup, diğer sağlıksız olanların hepsini yakmalı.

Her yıl Noel'de yeni yıla girerken "Yakma Festivalleri" düzenleyip bu kutsal temizliği gelenek haline getirmeli.

Onları yakalım. Çünkü onlar uçak sürmesini bilmiyor ve yüzlerce Aryen'imizi katlediyorlar. Onlar seks turizmi yapmak gibi keyiflerimizin de içine ediyorlar.

Yabancıları yakmaktan başka çare yok. Kızlarımızı kandırıp onlarla birleşiyorlar.

Salçalı ve yağlı yemek yiyor, sokaklara sıçan uysal köpeklerimizin bokuna pislik diyor ve daha kötüsü, Almanya'yı büyük devlet yapmak isteyen Adolf'u da bu boka benzetiyorlar.

Yabancıları yakmalıyız çünkü cesetleri çok yer kaplar. Boş arazilerimizi de işgal ederler.

Yabancıları yakmalıyız, biz yakmazsak

kendi kendilerini yakıp bizle dalga geçerler.

Yabancıları yakmalıyız, rahat, güvenli ve ucuz alışveriş yapabilmek için. Biz daha alışverişe çıkmadan onlar sinek gibi üşüşüyorlar mağazalara.

Yabancıları yakmalıyız. Çünkü onlar kili-seye gitmiyorlar. Domuz eti yemiyorlar. Bağırarak konuşuyor, yüksek sesle düşünüyor ve durmadan kabus görüyorlar.

Yabancı demek, bol ucuz işgücü enflasyonu demek. İhtiyaç fazlası bol ucuz işgücünün kapitalist sistem için tehlike yaratma olasılığı da vardır. Hem ekonomik hem sosyal alanda çıkıp siyasallaşan bu tehlikeler sistemimize ve emperyal egemenliğimize zarar verecek duruma gelmektedir. Kovdukça geri gelen bu zararlıları ancak yakarsak yok edebiliriz.

Ekonominin kriz dalgaları ile dövülen bu

Salçalı ve yağlı yemek yiyor, sokaklara sıçan uysal köpeklerimizin bokuna pislik diyor ve daha kötüsü, Almanya'yı büyük devlet yapmak isteyen Adolf'u da bu boka benzetiyorlar.

Yabancılar birbirini yakmamamakta direnseler bile biz bunun mümkün olduğunu Lübeck`te olduğu gibi göstererek sağlayabiliriz. Böylece her ekonomik-sosyal ve politik aşamaya uygun yöntemler için daha yaygın ve uzun vadeli uygulama olanaklarımız da sürer.

kesimler bizim yakma eylemlerimiz karşısında bize şükredeceklerdir. Hatta kendi kendilerini yaktıklarına bir inandırarsak, bir taşla sayısız kuş vurmuş oluruz:

1. Birbirleri hakkında kuşku ve korku duyular. 2. Birbirlerine karşı saldırgan ve savunmacı yanlar geliştirirler. 3. Böylelikle hep beraber bize itaat ederler. 4. Birbirleri arasında sorun olduğu izlenimi bizim milli ve manevi ilişkilerimizin gelişmesine katkı yapar. 5. Birbirleri arasında işgücü, kültürel ve sınıfsal rekabet gelişir, bu da bizim işimize yarar. En tepedeki alman özellikleri altında bir hiyerarşi oluşur. 6. Tüm Avrupa da inanmak istediği böyle bir sosyal argümana sahip çıkar ve kendisi de örnek edinir. 7. Ekonomik ve sınıfsal çatışmalar bu kararsız, bölünmüş etnik ve sosyal grupların sırtına daha kolay yüklenir.

Ancak ondan sonradır ki biz onlara: "Kendi

kendinizi yakıyorsunuz!" deyince onlar da: "Evet." Dedikten sonra, kendi aralarında bu kez "Suçlu ve kurban" kavgasına girişecekler. Bu bizim işimizi hem meşru hem daha kolay hale getirecek. Çünkü onlar o kadar ezilmiştir ki, her an her olasılığa işlerine geldikçe uymaya hazırdırlar.

Yabancıları aslında yakmaktan da kurtulabiliriz. Zaten onlar birbirlerini yakacak hale geldiler bile.

Yabancılar birbirini yakmamamakta direnseler bile biz bunun mümkün olduğunu Lübeck`te olduğu gibi göstererek sağlayabiliriz. Böylece her ekonomik-sosyal ve politik aşamaya uygun yöntemler için daha yaygın ve uzun vadeli uygulama olanaklarımız da sürer.

Yabancıları yakarken masraftan kaçınmalıyız, yeni ve kullanışlı evleri yakarken dikkatli olmalıyız.

Mesut

laser Birifi

Uzun süredir aklıma takıldı bu X meselesi. Uyurken, peximet yerken, hep... Ben öxüz büyümüş bir taschralıyım nitekim arkadaş... O vakitler bizim bir çift öküzümüz bile yoktu. Axilik hep peschimizde oldu. Hemencecik büyüüp adam olmam gerekti. Axırdım, tıxırdım derken, exi artı toplam nedir bilmeden bir mektebe taxi schöföru oldum. Babam sexen yaşında ölünce annem Axaray'a gelin oldu. Ben de Axaray'a taxici oldum.

Kafama saxı düschtü sanacaxınız ama yanlısch. Axu köyünden gelme soyadım olan Axu'yu, Paxoy olarak değıschtirip, sene doxanbirde LUXemburg üzerinden Deutschland'a ayak bastım. Am Kiosk'ta sizin bu dergiyi görerek aldım. Türkische post-modern bir katkı yapan bu derginin etkisiyle bunalıma girdim ve ben de X sprachige oldum. Okuduğunuz bu mektup da bu yeni hastalığımın yan etkisi altında yazıldı. Darısı baschınıza.

Altınova/ Hamburg'tan Haxeveer Namık Paxoy

Café von/für Flüchtigen und MigrantInnen!

**Seit dem 09. 03. 1996
jeden Sonntag ab 15.00**

**Café von/für Flüchtigen und MigrantInnen
in der Brigittenstr. 5 (B5) Hamburg**

**Eröffnungstreffen
am 07. 04. '96 ab 18.00**

Ulusal sorum

Ulus mantığı, toplumların ortak ritüel, dil ve karmaşık üretim ilişkisi ve biçimlerinin içinde yeniden üretilen, ideolojik yanılısma ve hayallemelere dayalı "gerçeklik" koşulları arasında dualistik bir ilişki kurarak var olur.

Milliyetçilik, ne özgürlüğü ne de refahı amaçlar; her ikisini de, ulusu, devletin kalıbı ve ölçütü haline getirmesinin zorunlu gerekliliğine feda eder. Gelişmesi hem manevi hem de maddi yıkımla damgalanacaktır.

Acton (1862)

Ulus ya da millet¹ kavramı ile buna bağlı ideolojik fikir ve davranış sistem ya da biçimleri son yılların "kamu"sunun ve "özel"inin gündemlerinde yer alıyor. Bu yer alışın kanlı ve canlı örnekleri, ateş içinde yakılıp kül edilen, orman satırları ile gırtlakları doğranan yüzbinlerce insana kadar geniş bir kapsamda bulmak maalesef olanaklı.²

Bu hezeyanı yaratan şey, ne canı ve sapkın ruhlu insanlar, ne de tek başına piyasaları kasıp kavuran cinayet romanlar. Bunu yapan şey, modernist burjuva yaşam biçimi ve yaşamın kapitalist maddi üretim şeklidir. Devlet ve devleti varkılan ideolojik inancın ta kendisidir. Ayrıca emperyalizmin ruh ve felsefesi, hukuk ve sistemidir.

Kavram üzerine

En basite indirgendiğinde ulus, "devlet olmak" isteyen -asgari verili toplumsal temelini oluşturmasına uygun olan kaba (karmaşık) sosyal bütünü ifade eder.

Ulusalılık ise bu bütünün kendini aynılaştırıp başkalarından ayırmasına dayanan kaba pozitivist totaliter ve fabrikasyon mantığına uygun bir ideolojik söylemcesidir. Geçmiş dinlerin hukuk ve ideolojilerinin modern anlamda yerini alarak onlardan daha rasyonel bir mantıkla ayrılır ve daha barbar totaliter bir biçim oluşturur.

Ulus mantığı, toplumların ortak ritüel, dil ve karmaşık üretim ilişkisi ve biçimlerinin içinde yeniden üretilen, ideolojik yanılısma ve hayallemelere dayalı "gerçeklik" koşulları arasında dualistik bir ilişki kurarak var olur.

Aynılaştırıp sürüleştiren insanların yanılısma ve hayallemelere dayalı bir evrende yaşaması zorunludur. "Gerçek" ilişkilere dayanan insani faaliyetler karmaşık hiyerarşilerde değil, kendiliğinden ve yatay ilişkilere dayanır. İnsanların iktidar ve mülkiyet ilişkilerine gerçekte ihtiyaçları yoktur. O halde "kütlet" ideolojisi olarak milliyet;

modernizmin, totaliterizmin, fabrika ve sömürü mantığının, pozitivizm ve burjuva diktatörlük demokrasisinin akli temelini oluşturmaktadır.

Üretim orduları ile ulus orduları oluşturmalarının tarihleri ve koşulları aynıdır.

Bir "millet bilincini" oluşturan ilk ülke genellikle ilk burjuva sınıf diktatörlüğünü ilan eden Fransa sayılır ve bu olgunun Fransız burjuva aydınlanmasının ve "ulus-devlet" örgütlenmesindeki başarısının yayılması sözkonusudur denilir. O zamana kadar kent ve bölge burjuvazilerinin, küçük ülke ya da şehir birliklerinin önü de böyle açılır ve o kent ve bölge burjuvaları ulus-devlet olmak yönünde savaşlar örgütlerler.³ İmparatorluk mirasına konmak için yapılan savaşlar, emperyal-yayılmacı eğilimlerle, işgal ve pazar kavgaları ile bütünüleşerek son yüzelli yılın kaderini çizer.

İmparatorluklar sonrası ulusalculukla birlikte yayılmacılık kesintisiz devam eder. İşgal topraklarında ve sömürgelerdeki baskılar, alttan alta emperyalizme karşı anti-emperyalist-ulusalculuğun gelişmesini ve buna da sosyalizmin eklenmesini getirir. İrkçılığın ulusalculuğun evrenselleşme ihtiyacına yanıt ve felsefesine bir içek olarak onu da kapsayacak şekilde geliştiği tezi de doğrudur, ancak eksik algılanabilir.⁴ Öncelikle ırkçılığın ürettiği bataklık milliyet'in fikri ve içtimai zemini. Yani varoluş biçim ve mantıkları tutarlıdır.

Milliyet'ler olmaksızın da varolan ve varolabilecek bir iktidar ve egemenlik ilişkileri zemininden ve onun unsurlarından sözettiğimiz sürece, bu ilişkilerin hangi üst-kimlik ya da ideolojiler aracılığı ile olursa olsun milliyetçilik gibi benzer bir işlevi görecekleri kesindir. Bu noktada üst-belirlenim kimliklerinin hepsini aynı kefeye koymakta bir sakınca yoktur. Milliyet öncesi kabilecilik ve ümmetçiliklerde de aynı fonksiyonları gören farklı normlar yok muydu? Kuşkusuz vardı.

Milliyetçilik bir millet gerçeğine değil, bir millet varsayımına dayanılarak üretilir. Millet, ancak devlet olarak, iktisadi, coğrafi, hukuki araçların zoru ile birarada olan ya da bunu sağlama imkanını oluşturan toplumlara deniyor. Devlet olmak millet olmanın hukuki zemini oluyor. Bir millet olabilmek, sömürge

Millet olmaksızın da "modern" devlet olunmuyor. O halde bir devlet olabilmenin temel şartı bir milletin oluşturulmasıdır. Bu konuda "Türkleştirme, Türk adında ulus oluşturma" projesi oldukça ilginçtir.

altında da olsa bir toplumun devletle ilişkilerine ve kendi devlet olma eğilimlerine göre geliştirdiği araçlar ile, en azından bir çok toplumun yok edilmesi ya da yok sayılması ile oluşan bir tekçi çoğunluk fikriyle mümkündür. Her millet başka toplum(lar)ı kendi egemenliği altında tarihte ya da gelecekte yok ederek millet olabiliyor.

Millet olmaksızın da "modern" devlet olunmuyor. O halde bir devlet olabilmenin temel şartı bir milletin oluşturulmasıdır. Bu konuda "Türkleştirme, Türk adında ulus oluşturma" projesi oldukça ilginçtir.⁵

Bugün ise Akdeniz ve Avrupa'da, İrlanda, Bask, Korsika, Kürdistan gibi çağını geçirmiş ve gecikmiş uluslaşma çabaları olarak ortaya çıkan hareketler daha çok klasik devlet-ulus olmaktan öte genel bir egemenlik alanının özgül parçaları olarak ulusal mücadelelerini bağtılamak zorunda kalıyorlar. Klasik ulusallık koşullarındaki ekonomik-sosyal ve sınıfsal yapılanmalarla günümüz arasındaki emperyalist hiyerarşi düzeninin getirdiği farklı siyasal zorlar nedeniyle bu böyledir.

Konun temel vurguları şöyle toparlanabilir:

1. Millet olgusu; ulusal kapitalizmle başlayan

çağın ürünüdür ve devlet ve kapitalizmin meşru ideolojik-siyasi-hukuki zeminidir. Millet ve milliyetçilik olgusu tek başına kültüre, sosyal karakter ya da ruha bağlanan veya hepsi dışında özgül sebeplerle açıklanabilen bir olgu değildir.

2. İrkçilik olgusu millet anlayışını evrensel ve genel bir akılcılığa taşımak isteyen idealist-pozitivist ve faşist bir içektir. Millet olgusuna yapılmış bir tekelci kapitalist bütüncü katkıdır. Faşizm tekelciliğin mantığında ve kuramsal-kurumsal temelinde vardır. Faşizan bir yoldan geçmemiş hiçbir kapitalist bölge, coğrafya veya devlet yoktur. 19 yy. ile 20. yy. arasındaki döneme damgasını vuran ve demokrasinin demokles kılıcı olan şey, yani madalyonun öbür yüzü faşizmdir.

3. Tarihteki bilgi bize millet olmanın tarihsel gelişme ve ilerlemenin gerekli, doğru ve haklı bir zemini olduğunu söyleyen modernist anlayışın tarafı bir birikimini sunuyor.⁶ Oysa milliyet, tarihteki en gelişmiş, en kültürel, en merkezi ve totaliter barbarlığın adıdır ve tarihteki gelişimi de bu barbarlığın gelişimi demektir.⁷

Millet-ulus ve milliyetçilik olgusunun

"... nun fagen wir ja g-l-e-i-c-h an!"

Schoenfeld, Morgen Post
Bu karikatür işçi, kapitalist ve hükümeti suçlarken yıllar öncesi bir mantığı işleterek dördüncü olanağa gönderme yapıyor: Kim ya da ne?

gelişimini tarihsel gelişimin/ ilerlemenin önemli ve ilerici bir halkası sayan modern burjuva ve bunu kabul etmekle beraber aşmak yanlısı klasik Marksizmin ulusalcılığa yükledikleri tarihsel misyon doğru değildir.

4. Tüm faşizmlerde olan korporatist, anti-komünist ve tekelci bir siyasal-sınıfsal-toplumsal fikirdir. Kendini hangi reel sosyal güçlere saldırı ile realize ederse etsin faşizm ruhsal bir sapma değil kurumsal-sınıfsal ve egemenlik araçlarıyla yeniden üretilen politik bir olgudur

5. Sol'daki modernizm ve pozitivism etkisi, kapitalizmle benzeşme ilişkisi, kaçınılmaz olarak ulusalcılığı da içermeyi gerektirmiş, politik zorunluluklara tarihsel amaçlar feda edilmiştir. 3. Enternasyonal'in oluşumuna bakılığında, sınıf temsilcilerinin siyasal platformunun, ulus temsilcilerinin ulusal kurtuluş siyasetlerinin platformu haline geldiği görülür. Enternasyonal'e katılan örgütlerin çoğu, ülkelerinde ulusal mücadele veren örgütlerdir.

6. Ulus ve ulusalcılığın gelişimi kapitalizmin gelişimi ile mantıki bir paralellik gösterir. Kent burjuvalığından ulusal burjuvalığa geçişle ortaya çıkan millet-devlet örgütlenmesi Fransa örneği ile yayılırken, imparatorluklardan ve imparatorluk altındaki alt iktidarlardan çıkan uluslar yeni sömürgeleşmelere yönelirler.

Emperyalizmle birlikte sömürge savaşları palazlanır ve ulus kavramının daraltıcı hukuki ve ideolojik zemini, dinin ulusallaştırılmasından sonra evrensel-tarihsel argümanlar konusunda zayıf kalır. Emperyalizm mantığına uygun evrensel bir inanç olarak "bilim" in de yardımı ile ırk söylemleri oluşturulur. İrkçilik hem evrensel, hem de yerel inançlara bölünen işlek bir ideolojidir.⁸

7. Tekelciliğin dayandığı tarihel miras Avrupa Faşizmi'dir.⁹ Avrupa'da faşizmin kurumsal-sosyal ve ideolojik sürekliliği bu tarihsel ilişkinin kanıtıdır. Bu süreklilik devlet ve devletin aygıtları kadar sivil kurum ve aygıtlar eliyle de sürdürülür. Milliyetçilik kapitalizmin sınıflarüstü, evrensel totaliter ideolojik malzemesi olarak politik ve hukusal şekillenişin içinde korunur. Böyle bir maddi zemini olan milliyet olgusu, bol iç ilişkileri ile iktidar ve egemenlik güçlerine hazır bir düzen sunar. Millet fikri eklektik zemin ve karmaşık yorum ya da ilişkilere dayanmasına rağmen devlet ve sivil kurum-

ların sunumlarıyla realize ve nötralize edilerek tekleyen bir üst-kimlidir.

Kendini hangi reel sosyal güçlere saldırı ile realize ederse etsin faşizm, ruhsal bir sapma değil kurumsal-sınıfsal ve egemenlik araçları ile yeniden üretilen politik bir olgudur. Ekonomik-siyasal sistemden ayrılmış gibi ele alınamaz. Sosyal ve sınıfsal öncülüğünü toplumun orta kesimlerinin yaptığı faşizm milliyetçilik ve ulusalcılık, din vatan ve aile kurmlarındaki ilişki mantığına uygun olan fonksiyonel ve rasyonel bir sosyal inançtır.

Bellekleri biraz tazelersek, faşizmin siyasal ve ekonomik amaçları ile işlevleri arasında ciddi bir çelişki olmadığı görülür. Avrupa faşizmlerinin programlarının ortak özelliği, üretim disiplini, kitlesel çalışma, yayılmacılık, anti-komünizm(ve ütopyizm ve anarşizm), otoriterizm, din yandaşlığı ve milliyetçilik olduğu görülür ve kendini ezilen alt gruplar üzerine savurduğu şiddet ile besler. Bu vurgular, iki emperyalist savaş arası mirası olarak şimdiki Avrupa'yı ortaya çıkardı. Unutulmaması gereken kurumsal süreklilik buradadır. Özellikle Almanya'daki kapitalizmin üretim ve örgütlenme mantığındaki rasyonalizm ve pozitivism halen her düzeyde kurumsal ve kültürel normlara sahip olarak varılmaktadır. Yaşamı kapitalizmin ve ulusun gerekliliğine feda etmiş bir zavallılık vardır. Faşizmin almancası bu oluyor.

Faşizm millet gerçeğine değil, milletin zorunluluğuna dayanır. Demek ki aynı zamanda milliyetçiliği de kapsar. Milliyetçilik ile faşizm ve ırkçılık, aralarında görece farklı biçimler olmasına rağmen karmaşık ve bütünselliği olan bir ilişkiyle bağlıdır. Biri olmadan diğeri olamayan bir ilişki bütünüdürler. Bunları ayırmak ve tercihlere indirgemek rasyonel aklın politik bir oyunu olabilir ancak.

8. Sömürgeciliğin sonuçlarından biri de ulusalcılığı yaratmak olmuştur. Her anti-sömürge ulusalcılığının politik olarak görece haklı, meşru ve özgürlükçü bir yanı olmuştur ve olmaktadır. Kendi varoluş koşulları kadar, bir sistem dayatmasının ve saldırısının sonucu olarak bir savaş veren toplumlar çaresiz her koşulda bir devlet ve sömürge karşısında kavga yürütürler ve emperyalist hiyerarşide ancak bir devlet ve ulus olarak yer alabilirler. Bu açıdan biz kavganın meşruluğunu ya da haklılığını tartışamayız bile. Bu kavga vardır.

Günümüzdeki anti-sömürgeci ulusal müca-

Sosyal ve sınıfsal öncülüğünü toplumun orta kesimlerinin yaptığı faşizm milliyetçilik ve ulusalcılık, din vatan ve aile kurmlarındaki ilişki mantığına uygun olan fonksiyonel ve rasyonel bir sosyal inançtır.

Anti-ırkçı, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-neonazist, anti-alman ya da benzeri gibi sistemin düzey, amaç ya da yönlerinden bir kısmını hedef, diğer kısmını zemin olarak seçen anlayışların tümü " burjuva hukuku ve sivil diktatörlüğüne bağlanır".

delelerin hakları teslim edilmek zorundadır. Biçimini ulusal niteliklere dayandırarak bir iktidar ve hukuk oluşturabilen toplumların maruz kaldığı ve bizleri de madur eden şey son üçyüz yılın haksız ulusçuluğunun zorunluluğa dönüştürülen mücadeleleridir. Bu zorunluluğun mantığını kırarak ayrımlar üretilemezse, yeni bir yol çizilemez.

Eğer Türk varsa Kürt de olacaktır. Var ki var. Bunu siyasi ya da başka körlüklerle boğmak, atlamak, oynamak gereksiz. Türkiye'de devlet ve düzenle hesaplaşma olmadan ve en azından bununla bağlantılandırılmadan Kürt milliyetçiliğini bu yazının ekstremler kefesine koymamak gerekir. Her sömürge toplumunda, sosyal şovenizm ve etnik iktidarlar hiyerarşisinin yolaçtığı tüm sonuçları gözetmek gerekir.

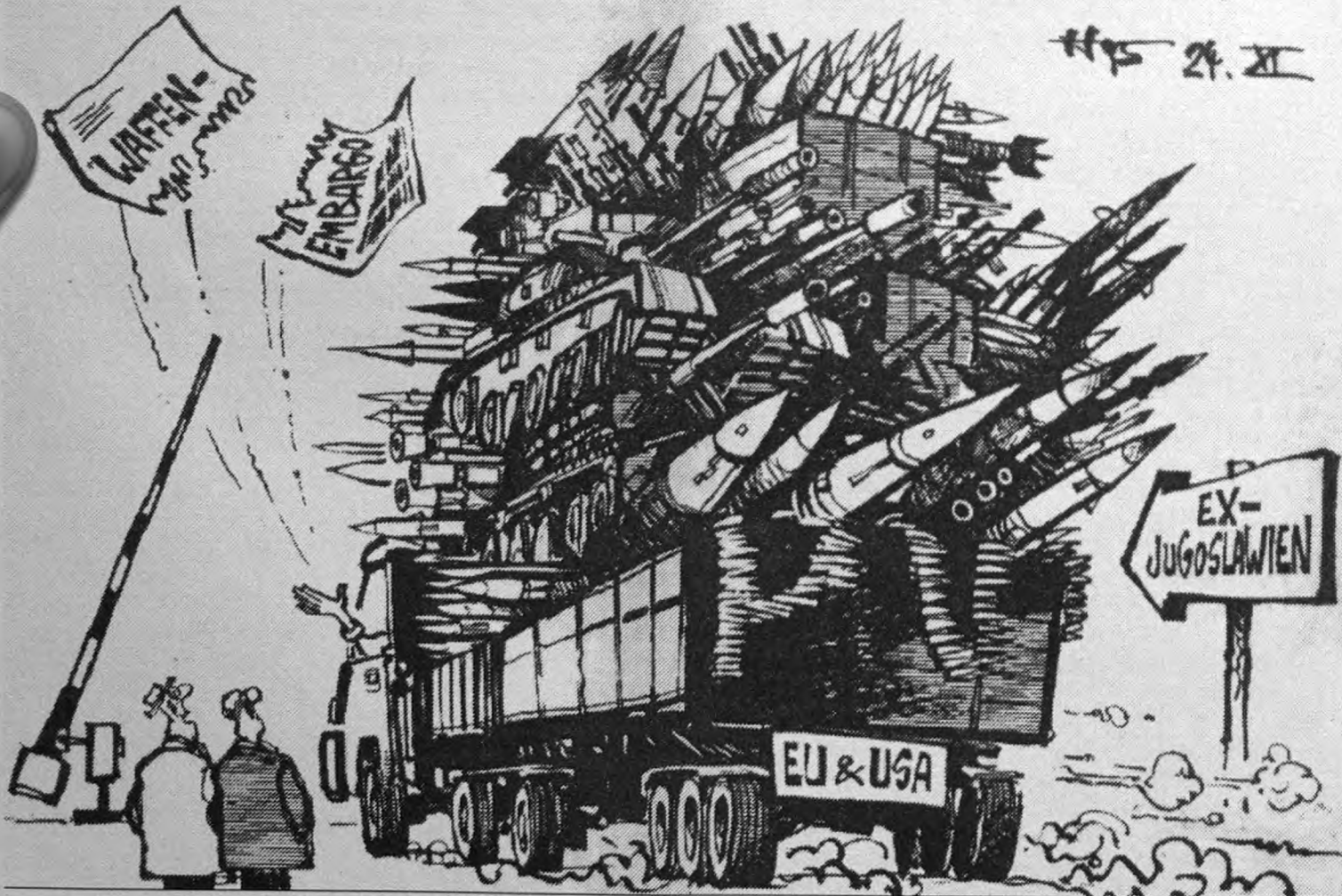
Bununla beraber her gün, her coğrafi alanda daha çok anti-nasyonalist, (anti-ulusalcı)¹⁰ bir tutumu öne çıkarmak gerekiyor. Ancak bu tür önerilerden çıkan "karşınının

benzerini üretme" tehlikesini de unutmamak gerekiyor. Ani-sömürge milliyetçiliklerinin çoğu devlet ve ulus olarak totaliter-faşist bir yöntemle egemenlik biçimlerini geliştirmeye yönelebilmişlerdir.

İrkçılık-milliyetçilik ve bunların benzerleri ya da türevlerine dayalı gelişmelerle, o toplumdaki sınıflar mücadelesinin genel durumunun özellikleri ile genel ve doğrudan ilişkiler vardır. Bu ilişkilerin doğrudan yani devletin ve kurumların eli nedeniyle doğrudandır. Bu ideolojik praksis esas olarak tarihsel kültür ve kurumsal gelecek arasında yer alır.

Anti-ırkçı, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-neonazist, anti-alman ya da benzeri gibi sistemin düzey, amaç ya da yönlerinden bir kısmını hedef, diğer kısmını zemin olarak seçen anlayışların tümü " burjuva hukuku ve sivil diktatörlüğüne bağlanır".

Bu alt antilerin hemen hepsi kapsamaları itibari ile "burjuva ve modernist felsefesince

"... jetzt begreift's ja wohl jeder, daß der Frieden ausgebrochen ist!"

kapsanırlar. Ya klasik sol program ve geleneklere ya da belli sosyo politik kesimlerin grup ya da kitlelerin kesimsel çıkarlarına dayanmaya çalışırlar.

Bu alt-antiler grubu, yukarıda da sözünü ettiğim "tercihler kümesi içinde yer almaktadır. Bu tercihler, Demirel'in çok iyi bildiği bir tekerleme ile güzel açıklanabilir "Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek" (ya da ölümü görüp sıtmaya razı olmak).

Milliyetçiliğin yeni değil fakat yeniden yükselişinin, bir yandan globalleşmede tarihinin en etkin durumuna gelen emperyalizmin uluslararasılığı ile çelişik olduğu sanılıyor. Bu konuda gerçekten ciddi bir çelişik var mı?

Ulusal düşünceler eklektik kırılmalar içinde kültürel formları kullanarak yeni duruma uyum sağlamaktadır. Kişi ve mal mülkiyetinin, emek ve pazar olanağının zümrelerce paylaşıldığı bu ulusal alanların hukuken terk edilmesi de olanaksızdır. Sermayenin uluslararası etkinliği, ulusal olanı yok etmiyor, bölüp yeniden düzenleyebiliyor.

Bir başka açı da Avrupa Birliği ile girilen süreçle ilgili. Bu süreç esas olarak milliyetçiliğin alacağı yeni biçim ya da algılarla ilgili olarak kimi değişiklikler göstermektedir. Kültürelizm deniyor... İşgücü göçleri ile ortaya çıkan yeniden etnik gruplaşmalar ve uluslararası trafiğin gelişmesiyle oluşan yeni alt ve üst-kimlikler de milliyetçilikleri besliyor. Fakat daha da önemlisi sermayenin dolaşımı ile işgücünün yerleşikliği çelişkisini de unutmamak gerekiyor. İşgücü pazarını geliştirecek serbestiler yeni sosyal çatışmalarla milli ve kültürel ayrımları taşıyacaktır.

Emeğin etnik-işgücü kesimleri olarak hiyerarşik bir dağılıma bürünmesi de sözkonusudur. Sosyal kesimlerin ve bunları barındıran bölge ya da ülkelerin karşılıklı ilişkilerinde milliyetçilik yeni dinamiklere kavuşarak (kültür kavramını da emerek) daha gelişiyor.

Bu sorunu salt sınıfsallık anlamında daraltmanın diye "kapitalist-burjuva-modernist" diye kullandığımız son yüzyılların olguları içinde ele almak gerekiyor.

Bazı önemli noktaların altını çizmek gerekiyor. Bunlardan biri özgül olarak Federal Almanya'daki faşizmle ilgilidir. Askeri siyasi ve ekonomik politikalarının seyri ile Federal Almanya faşizminin, demokrasinin öbür yüzü olarak varoluşu arasında süreklilik vardır. Ayrıca BRD'nin tarihsel-kültürel dinamikleri arasında sürekliliği

sağlayan ekonomik, siyasi, hukuki, kültürel, sınıfsal ve ideolojik aygıtlar nelerdir? Bu koşullar altında duran insanların pratikleri nasıl oluyor?

Bu allahlık meselenin analizinden çok, bazı ilkesel noktalarının altını çizmekle yetinmem gerekecek: Almanya'da faşizmin her zaman motorgücü orta sınıf olmuştur. Faşizm misyonunu talep etmek ve uygulamak için daha çok orta sınıfların kendi ara sınıf özellikleri uygundur. Fakat bu belirleme bu orta yığıntının üzerinde kalan bir günah değil ve buna da indirgenemez. Bu bir yön duygusudur. Finansörü tekelcilik, pratisyeni devlet, eylemcisi zavallı küçük-burjuvadır denebilir.

İkincisi devlet ve kapitalizm, faşizmin hem kurumsal hem ekonomik aracı ve programıdır. Faşizm, 'demokratik' burjuvanın demokrat olamadığı koşullarda uygulamaya soktuğu siyasal bir yönelimdir.

Faşizm Almanya'da sistemin temel yasa, kurum ve yeniden üretim mekanizmalarında vardır. Eğer medya, popüler kültür, endüstriyelizm, merkezi devlet, üretim disiplini ve buna bağlı bir ahlaki, sosyal, ekonomik vb. zor örgütlenmesi (ilişkisi) yürüyorsa, faşizm mantığı ile yürür. Bu nedenle 2. Savaş'tan sonra faşizm yok olmamış, faşizmle barış imzalanmıştır.

Bugün Almanya'da kamuoyunun %60'ı "Hitler Almanya'yı "Büyük Almanya" yapmak için savaştı" diyor.¹¹ Bu %60 tesadüf değil; bu Almanya'da varolan faşist oranıdır. Diğer kalanlar ise bu oranın ezici etkinliği altında sayılabilir.

Tüm anti-ulusalcı ve anti-kapitalistlerin Almanya'da ya da kıta avrupası'ndaki milliyetçiliği, olmayan milletin olmayan özellikleri ile açıklayarak, anti-toplumculuk yapmamız saçmalıklardan başka bir şey olmaz. Amaç milletler, kültürler ve etnik gruplar arası ayrımlara dayalı ve buna mahkum politikaları realize etmek olamaz. Karşı olmak değil; karşıt olmak anlamlıdır.

Biz "Alman" icad edip, "Alman" a karşı bir "Biz" icat edersek hangi kimlik yanılısaması adına savaşmış oluruz? Gerçek ilişkileri içinde iktidarsız ve egemenliksiz kendiliğinden toplumsallıkların ırkçılığı ve milliyetçiliği yoktur. Almanyada da olsa yoktu(r)!

Milliyetçiliğe karşı totaliter proletaryacılık önermek de, kapitalizmin yerine kalkınmacı sosyalizm önermek de, kendini karşıt bir kültürel ayrımcı grup gibi kurgulamak da,

Tüm anti-ulusalcı ve anti-kapitalistlerin Almanya'da ya da kıta avrupası'ndaki milliyetçiliği, olmayan milletin olmayan özellikleri ile açıklayarak, anti-toplumculuk yapmamız saçmalıklardan başka bir şey olmaz.

Marksizm ve modernizmin akıl çağında hesaplaşan tüm fikirler milliyetçiliği fazla önemsemediler. Sınıf savaşlarının politik etkisine güvenle, milletleşmeyi doğal evrim içinde aşılacak ve büyük devlet ya da toplumların zorunlu ve geçici uğrağı saydılar.

hepsi karşıtı kendi içinde yeniden üretmeye açık fikirlerdir. Mesela, enternasyonalizm kavramının, nasyonalizmin varlık ve meşruluğuna dayalı kavramsal yapısı¹² tesadüfi değil, mantikidir. Milli kategorilere bağlı bir adlandırmadır. "Proletaryalararası" denmemiştir.

Sosyalizmin ulusal değil toplumlar arası olması için ezilenlerin yerel ve sistemçi yaşantı ve perspektifleri kırması gerekecektir.

Milliyetçilik konusunda, tüm toplumsal varlıkların varoluş biçim ve yaşantılarını, eşitlik ve özgürlüklerini, karar ve eğilimlerini,

¹ Milliyet bazı sözlüklerde, madde yazarlarının niyetine bakılmaksızın aşağı yukarı "Bellî bir coğrafik alanda ortak ve yakın bir geçmişi, dili, ekonomik ve siyasal birliği olan, belli bir amaç dahilinde bir araya gelmiş insan toplumu" olarak ifade ediliyor. Bu tanım burjuva ve modernist genel öğretiler içinde kimi zaman "bayrak", "ortak köken", "duygu", "ırk", "din", "sözleşme" gibi millet anlayışının siyasal ve ideolojik eklenmelerini ya içerir ya da bunlara yakın ifadeler kullanılır. Kelimenin batı dillerinde kullanılan kökü latince'den gelmektedir. Kelimenin anlamı genel olarak doğulan yer, ya da doğanın ait olduğu yer olarak anlaşılmaktadır. Bu eklerle birlikte milliyet kavramını kendi toparlamamızla belirtmiş olduk.

² Möln, Solingen, Lübeck, Ruanda, Çeçenya, Bosna, Kürdistan...

³ Bismarc Almanyası, Garibaldi İtalyası gibi...

⁴ İrk, ulus, sınıf/ Balibar... agy.

⁵ "Türklerin Kökeni" Doğan Avcıoğlu, Tekin yay. 3. Basım.

Bu kitapta Avcıoğlu Kemalizmin çabalarını maceracı saydığı turancı ve dincilere karşı savunuyor. Ancak araştırması önemli. Bir zümre imparatorluk mirasından bir millet oluşturma serüvenini, uyduruk dil ve tarih teorilerini, yani devlet ve millet olmaya zorlanmanın Fransa'dan sonra en çarpıcı örneğini burada görmek olanaklı.

⁶ V.I.Lenin/H.Lefebvre/Rasih Nuri İleri/ Yalçın Yay. İst. 3. Basım/ Aynı zamanda Marksist Düşünce Sözlüğü/İletişim yay.

⁷ Marksizm ve modernizmin akıl çağında hesaplaşan tüm fikirler milliyetçiliği fazla önemsememişlerdir. Sınıf savaşlarının politik etkisine güvenle, milletleşmeyi doğal evrim içinde aşılacak ve büyük devlet ya da toplumların zorunlu ve geçici uğrağı saydılar. Bu kendine yeten bir bakıştı. Bu gün dünyada bu kadar çok ulus-devlet olduğunu bilseler saçları bir kat daha ağardı.

⁸ Bu konuda bkz: Balibar ve Wallerstein/ İrk ulus Sınıf/ Belirsiz Kimlikler/ Metis yay.

istek ve yönelimlerini ilke olarak savunan, anti-ulusalçı, anti-kapitalist bir yaşantı için mücadele önermek gerekiyor.

Bu kurgu içinde "sistemi perdeleyen" parçalara dayalı ya da kendi karşıtı üretmeye dönük, kendini karşıtı ile tanımlayan iki kör ve kısır kavganın her zaman kendi kısır döngüsünde kalmayıp karşıtı da meşrulaştıracağını unutmamalıyız.

İnsanın ulusal mantığı uluslararası mantıkla değil, uluslar karşıtı mantıkla aşabileceğini düşünüyorum.

Mesut

Birinci basım Mayıs 1993

⁹ Avrupa Faşizmi gibi kitasal bir ayırma ne kadar uygun bilemiyorum, ancak köklü Kapitalizm, modernizm ve sosyalizmin siyasal sosyal sınıfsal hukuksal ve askeri alanı. Faşizm ve tekelciliğin, emperyalizmin kısaca son üçyüz yılın tarihi buradan okunan fermanların yazdığı veya etkilediği tarihtir. Son olarak İtalya, Almanya ve İspanya'da iktidar olan faşizmler de gözönüne alınmalı.

¹⁰Ulusalcı kavramını bilerek milliyetçi kavramıyla dönüşümlü olarak kullanıyorum. Ulusalcılığın kemalizmle gelen solda pozitif bir algılanışı vardır. Klasik solun dünya tarihinde de öyledir. Milliyetçiliğin ise genellikle Türkiyeli sivil(!) faşistlere atfen olumsuz algılandığı olur.

Ulusalcılığın bir yanı da yurtseverlik olarak eski vatanperverlik anlayışına tekabül ederek kullanılır. Özünde üçü de devlet üzerinde ve onun ilkelere sahiptirler. Önemli olan da budur. Toplumsal-kültürel dil ya da kimi ortaklıklara dayalı toplumsal ilişkileri milliyetçilikle karıştıran çoğu insan bu ortak yanları görmeyi bilerek ihmal eder.

Kelime olarak millet arapçadan gelir. Arapça kökenli olması ve genellikle "bir dinsel inanca bağlı topluluk"u ifade etmesi bakımından burjuva cumhuriyetin ideolojik ve hukuki temelini ifade edecek yeni bir kavram ortaya atılır. "Yer, köy, otağ" anlamında kullanılan yurt kelimesi anlam genişletilerek vatan yerine, Moğolca'da sürü, köy vb. anlamına gelen ulus da millet yerine kullanıldı. Meclis ve başkent merkezine de Ulus adı verildi.

¹¹ Almanya 1. Kanal televizyonu ARD'nin yaptığı "Hitler Heute" programının 5. bölümünde yaptığı kamuoyu araştırmasından.

¹² Bu konu ile ilgili tek yazıyı sanıyorum 1994 yaz ya da sonbaharında Özgür Gündem'de (yoksa Ülke mi?) Yalçın Küçük yazmıştı. Biz ise bu konuyu aynı yılın ilkbaharında Kültürhaus'taki tartışmalarda ele almıştık.

SÜR / POESIE

Beyaz Kuyu

karanlıklar yerleştiriyorum odaya
yazdan sonra kuşlardan
iki gecenin karasına
yaptırdım pencereyi
ve aşk için yeniden
ezdim ölgün ışıklarını kalbimin
(sen
boşluğa ağılan gevşek bir çene
yuvarlanırken düşüp
metal oyuklarından sırtımın)
karanlık odamda ben sapasağırım
ölü sayısı var geçen zamanda
ölü duyusu
ölü görüşü
bedenimden ayrılmış gibi duran
simsiyah başı karanlığın
düştü omuzlarından aşağı
yan odada beyaz bir kuyu gibi karanlığa
oyulmuş olan kadının

ortası olmalı bulunduğum yer odanın
karanlığın
yolun
tarihin

... farkına vardım birden
robolu ve lüle saçlı kadının
beyaz bir kuyu gibi oyulmuştu karanlığa
pencereden ışık sızır
korkusu vardı bende

iki gri göz berildi beyaz kuyudan
katı bir nefes serin bir uykudan
ve ıslak bir yüz
kalıp gibi dondurdu ışığı soluğundan

aramızda
gündüzün
yokluğu vardı!

"o" her gün yan odada
başı ayaklarına eğik
sessiz, ürpermiş ve esrik
düşünüyör üstünde
kalıp gibi donan ışıkların

(uyumuyorum ben
aklından bunlar geçerken)

evet gelmişti o sonununda
aradığım işte-aranan durmaksızın da
aşkın ve yıldızların
gökyüzünden
insan yüzünden
çıkarıldığı söylenirdi
oysa...
geldi...
beyaz bir kuyu gibi oyularak odama
karanlık bir
kuyu sandı beni

aramızda
gündüzün
yokluğu vardı!

Mesut h.

en güzel ad

"en" güzel adımı yitirdim
siz ne dersiniz deyin
bana
yılanlar çoğalıyor içimde
her kasta zehirli bir baş
adımın

gölgesi arkadaş

en güzel adımı yitirdim
suretimin belirlediği içinde
"en" güzel atımdı benim
"en" azarlanmış
manasıyla

adı gibi koşan çocukların
zümrüdi saf zehir
taşıyorum yüreğimde
kanımı emen
yılanlar için

ey adımı çalanlar
artık siz de oraya
gir-

in

çık

in

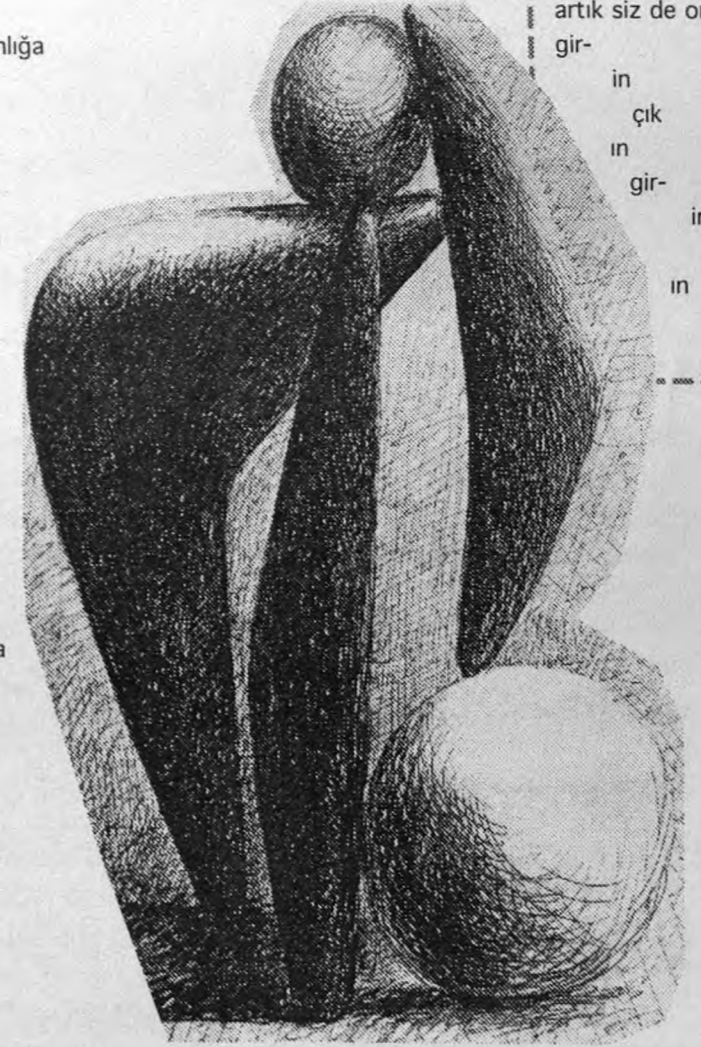
gir-

in

çık

in

Mesut

İnek!

Basit çığlıklarıyız yerkürenin
ay yorgun nil'in kirlı sularıyla
işi yok da bizimi görsün
ne o bilir aslını işin
ne de biz
ateş ve su gibi kardeş olduğumuzu

koşmayı sevmez insan
narindir kolları bacakları
hafiflikten korkar
narkoz uykusunda ağır taşımaktan

bilmez
ara sıra gelen coşkunun
korkularının asi çocukları olduğunu

evdeki resimlerle
ve şiirleriyle saklar
veya ani gelen bir şakanın
kahkahalarına gizlediği gerçekle
yalan yanlış yaşlanır inekler

koca evren
büyük oranda hidrojen ve helyum
dört hidrojen bir helyum
diğerleri eşittir insan
şiir ve resim eşittir yine insan
henüz eşit olmayan iki insan

zamanla koşmak atbaşı yormaz
bırak korkularını bara
sen turla sokakları gel
yaşlanmış bulacaksın korkularını

dünya bizi taşır içinde
biz dünyayı
çünkü atomları kardeşdir ikisininin de
14.02.1996
Erdem Bas

Konuş artık

ırmağa düştü sözcük yıkanmaya
dillenen ne balıktı
ne kum ne de su
sözcük üşüdü
şüphesiz gelen karanlıktı
ıslık rüzgarlarıyla

sadece kalemdi benim olan
asi sıcaklığını
yürekte alıp
dağıtaraktan gelen

üşüyüp de geride kalan
munzur du belki de

umut umutsuzluğu
umutsuzluk umudu
bizse munzuru taşıyoruz

dillenen ne balık
ne kum
ne su
üşüyorum

27.01.1996
Erdem Bas

تشبيته ضد الحكومة الألمانية

حريق لوبك في 18-1-1996 الحريق من الاعلام الألماني غير واضح ونجسة بالاجئين-
بعد اطلاق سراح ثلاثة المان كان مقبوض عليهم في هذا الشئ.
القبض على صفوان واحد من الناجين من الحريق واحد منا. القبض على صفوان محاولة معكوسة من الحكومة الألمانية باسم
الشعب الماني التي لا مثيل لها العنصرية.
المجرمون الحكومة والنيابة العامة اخترعت هذا الحدث لأيقاف طلب حق الجؤ وهذا الحادث عرضه مراراً وتتهمنا به
صفوان برئ من هاذه التهمة التي هيا وارده من العنصرية
لذلك عندنا جواب واحد لهاذا كله ان ننظم انفسنا بنفسنا ومواجهة ذلك التهم ونثبت اننا موجودين او نخصر
اطلاق سراح صفوان عيد نوراً
تعالوا الى التظاهرة الاحتجاجية امام السجن في لوبك. ولننظم انفسنا
مجموعة من المعتمين والاجئين نتقابل كل يوم احد الساعة الثالثة بعد الظهر في برجنا شتراسة رقم ٥
بالنسبة الى مظاهرة 23-3-1996 اجتماع تحضيرى لها من الاجئين والمعتمين (في 17-3-1996) الساعة الثالثة
بعد الظهر في برجنا شتراسة ٥

Racist Arson in Lübeck: Interrogate the German State!

18th January '96 Arson in Lübeck; For the German press it has nothing to do more than burning up nameless foreigners, merely refugees; The release of three Germans short after their arrest; Arrest of Safwan, one of the survivors, the one who is from us.

By means of Safwan's arrest, the German state, the representative of the organised eries, who has exactly shown all the arson targets by dint of abolishing the asylum right an many others, today is trying to judge us. The one who is accused is not the Lebanese Safwan but all who are subjected to racism.

Therefor there is an answer; Fight back for a unique self-organisation and self-dfence.
Either we got it, or we lose it!

Freedom for Safwan

Join to the prison rally in Lübeck on 9th March at 2pm.
All out on 23rd March! Demonstration in Lübeck at 1 pm.
Move for self-organisation and self-defence

Agrouop of migrant and refugees

Meeting Place: Every Sunday after 3pm in Brigittenstr. 5, Hamburg

Attentat raciste de Lübeck Libérer SAFWAN, et junger l'Etat allemand!

18 Janvier 1996: Incendie criminel à Lübeck. Les victimes, parce qu'elles sont des étrangers, ne sont pour la presse allemande que des anonymes, des réfugiés.

Pourquoi avoir relâché les trois allemands suspects préalablement arrêtés? Pourquoi l'arrestation de Safwan, qui est un des survivants de l'attentat, et un des nôtres?

Par l'inculpation de Safwan, l'Etat allemand, au nom du peuple allemand, tente avec des méthodes racistes encore jamais vues, de rendre toute l' affaire confuse. Par le passé, l'Etat allemand, représentant du crime organisé avait déjà clairement montré ses plans cyniques avec entre autres l'abolition du droit d'asile. Maintenant, à travers Safwan le libanais, c'est nous, toutes les victimes du racisme, qu'il veut accuser. A cela, une seule réponse: s'organiser et riposter comme jamais encore. Pour nous, il n'y a pas d'autre alternative: soit nous engageons dans cette voie de l'auto-défense, soit alors nous sommes perdus.

Pour exiger la libération de Safwan

venez tous au meeting du 9 Mars à la prison de Lübeck
et à la manifestation du 23 Mars toujours à Lübeck!
Mais aussi et surtout: pensez à vous organiser en auto-défense!

Un groupe de Réfugiés et de Migrants.

Lieu de rencontre: Tous les Dimanche à partir de 15h00 à Brigittenstr. 5, Hamburg

Alman devletini sorgulayalım!

18.1.1996: Lübeck'te mülteci yurduna saldırı. Alman basını için isimsiz yabancıların; mülteciden başka birşey olmayan insanlar yakıldı. İlk anda tutuklanan üç Alman serbest bırakıldı. Bizlerden biri; saldırıdan sağ kurtulan Safwan tutuklandı.

Safwan'ı tutuklayan Alman devleti, Alman halkı adına eşi görülmemiş ırkçı bir tutumla herşeyi tersine çevirmeye çalışıyor. Başka yaptıklarının yanında iltica hakkını da kaldırarak, yakılacak hedefleri bütün açıklığıyla göstermiş olan saldırganlığın temsilcisi olan bu örgüt;

Alman devleti, şimdi bizi yargılama peşindedir.

Suçlanan, Lübnanlı Safwan değil; ırkçılığa maruz kalan herkeştir.

Bu durumda verilecek birtek cevap vardır:

Eşsiz bir özörgütlenme ve özsavunma örneğiyle karşılık vermek.

Ya bunu başaracağız ya da yokolup gideceğiz.

Safwan'a özgürlük!

Lübeck'te 9 Mart'ta yapılacak olan mitinge

ve 23 Mart'taki yürüyüşe katılalım!

Özörgütlenme ve özsavunma için harekete geçelim!

Bir grup mülteci ve göçmen

Buluşma yeri: Her pazar saat 15.00'dan sonra Brigittenstr. 5, Hamburg

Ermittelt gegen den deutschen Staat!

18. 1. 1996: Brandanschlag in Lübeck; Verbrennung der für die deutsche Presse namenlosen Fremde, bloß Flüchtlinge; Freilassung der zunächst verhafteten drei deutschen. Verhaftung von Safwan, einer von den überlebenden, der einer von uns ist.

Durch die verhaftung von Safwan versucht der deutsche staat im Namen des deutschen Volkes mit einer beispiellosen rassistischen Vorgehensweise alles umzudrehen.

Der deutsche Staat, der repräsentant des organisierten Verbrechens, der u. a. mit Abschaffung des Rechts auf Asyl die zu verbrennenden Ziele mehr als deutlich gezeigt hat, will jetzt uns anklagen. Der Beschuldigte ist nicht der Libanese Safwan, das sind alle vom Rassismus Betroffenen.

Darauf gibt's nur eine einzige Antwort und die lautet: Mit einer beispiellosen Selbstorganisation und selbstverteidigung zurückschlagen.

Entweder sind wir dazu in der Lage oder wir sind verloren.

Freiheit für Safwan!

Kommt zur Knastkundgebung am 9. März,

und zur Demonstration am 23. März in Lübeck!

Sorgt für die Selbstorganisation und Selbstverteidigung!

Eine Gruppe von Flüchtlingen und MigrantInnen

Treffpunkt: Jeden Sonntag ab 15.00 in Brigittenstr. 5, Hamburg